

JIŘÍ FERRO BURDA

Rudolf Mašata (VIII.)

Jak vzpomínáte na roky studia na Ohradní?

Nejlepší léta, která jsem prožil. My jsme tu byli v době, kdy se v profesorském sboru střídaly generace. Byli tam i ti starší profesoři ještě z první republiky a pak tam přicházely nové tváře. No a my jsme vlastně byli mezi nimi. Člověk tak získal spoustu zkušeností s lidmi a to zejména s profesory, protože ta stará škola, to byla prostě velká noblesa. Tím nechci říct, že ti mladší ji neměli, ale oni byli blíže k nám a od těch starších se taky přiučovali. A to my jsme cítili. V tu chvíli si člověk dělal vlastně dobře, protože získával jakýsi nadhled nad věcí. A to byl, podle mě, největší přínos těch let. Ta naše škola měla jakýsi vnitřní náboj a my jsme cítili, že to je v pořádku. V porovnání s ostatními gymnázii byl ten náš gympl takový trošku více ... rodinný. Péče o studenty byla přímo jmenovitá. Profesoři věděli vlastně spoustu věcí o každém z nás.

Co nějaký průšvih? Našel by se, nebo jste byl vzorný student?

Průšvihy? To byly! Ty se odehrávaly především na brigádách. V prvním ročníku jsme byli na brigádě bramborové a bydleli jsme v Černovicích u Tábora v takových barácích. A uprostřed těch domů byla socha nahé dívky. A jeden z našich spolužáků byl takový...nepříjemný. My jsme se rozhodli, že mu tu sochu prostě dáme do postele. No a tak jsme ji prostě tak jako odviklali, a dali ji tam. Strhla se strašná mela.

Ale bylo jich samozřejmě víc. Třeba jednou si pamatuju, že studenti chodili a křičeli „Dejte nám zbraně! Dali jsme si

na ně!“, protože se tenkrát promítal film o mnichovské zradě. Někdy jsem to těm našim profesorům nezáviděl, protože si s námi občas zažili těžké chvíle v těžkých dobách. Společenská situace té doby nebyla zrovna dobrá. Sedmdesátá léta prostě. Takže co průšvih, to skoro vlastně jako politické řešení s dopady na nás a hlavně na profesory.

Dá se říct, že podnět k vaší další kariéře pochází z doby vašeho studia na gymnáziu v Ohradní?

Dneska existuje divadlo Sklep a to vzniklo vlastně v době, kdy jsme studovali. Bylo to pár studentů, kteří spolu začali dělat představení. Jen tak pro svoje potěšení. Jako legraci. My jsme vlastně byli všichni v jednom ročníku. Základ toho dnešního Sklepa vznikl tedy tady, na Ohradní. Potkali jsme se tam, pár studentů, kteří spolu začali tvořit. A tvoříme spolu až dodnes. Já jsem si vlastně vzal svoji spolužačku! A už tomu bude 30 let, co jsme spolu. Stejně jako David Vávra, který si vzal svoji spolužačku. Naši spolužačku.

Nápad na vaše vlastní prostory pro divadlo vznikl taky na gymnáziu?

Ano, tam to vzniklo. Nejdříve jsme hráli u Davida Vávry ve sklepě. Z toho název Sklep. Odtamtud jsme se přesunuli sem na Dobešku, která ale tenkrát vypadala jinak.

Zabouchl jste po maturitě za sebou dveře, nebo jste na školu občas zavzpomínal?

Vždycky jsem na to vzpomínal s krásnými pocity. Když jsem z gymplu vyšel,

tak jsem vlastně nevěděl co dělat. Dostal jsem se na nějakou vysokou ekonomickou školu, ale pořád jsem na náš gympl vzpomínal. A vracel se.

Školou prošlo za ty roky mnoho studentů, ale také hodně pedagogů.

Zavzpomínáte na některé?

Vzpomenu si především na naše třídní. To byly úžasné dámy. Jedna z nich, paní prof. Havlová, už bohužel není mezi námi, ale s paní prof. Valentovou udržujeme až do dneška velice pěkné, přátelské vztahy. A když mám náhodou cestu do Písku, kde paní profesorka bydlí, velice rád zajdu na kávu. A povídáme si v podstatě jako rodina.

Nebo paní profesorka Bartáková, která učila ruštinu. A ačkoliv ruštinu nikdo neměl rád, tak ona to dovedla udělat tak, že to nikomu nevadilo.

Občas se v rozhovorech s vámi v různých časopisech objeví zmínka, že jste absolvoval naši školu. Rozumím tomu správně, že na ta léta vzpomínáte rád?

Vzpomínám na to rád. Rádi. My všichni. Já neznám člověka, který by na to nějak žehral, a myslím si, že vám to každý řekne, že to byla vlastně jedna z nejlepších etap našeho života.

Pokusil byste se porovnat možnosti generace vaší a té současné? Pokud to vůbec jde!

Jak se to vezme. Já nevím, jestli to je srovnatelné. Byla jiná doba, jiné uspořádání společnosti. A vy dneska žijete taky v jiné době, která je podle mě poněkud svobodnější. Ta naše doba nás přinutila utvořit si okolo sebe jakousi bublinu. Zabývat se nějakou politikou? To vůbec nebylo téma dne. Nám bylo dobře dohromady a navzájem jsme si důvěřovali. Dneska mají mladí lidé šanci být otevřenější a reagovat, jak chtějí, bez toho, aby

čekali nějaký postih. My jsme měli danou lajnu, kterou jsme prostě nepřekročili.

Čeho si ceníte nejvíce ve své kariéře, co se vám skutečně podařilo?

Myslíte vyloženě kariéru? Tohle se dá vzít z různých pohledů. Můj základní pohled je ten, že jsem se na gymnáziu setkal se svou budoucí manželkou, se kterou máme spolu tři děti a všichni jsou to výborní, pracovití, chytrí lidé. A to je největší životní úspěch, kterého jsem dosáhl.

Jaké máte další cíle?

V klidu se dožít důchodu.

Co byste vzkázal dnešním studentům?

Co speciálně těm na Ohradní?

Nejhezčí, co může člověk v tomhle věku dělat, je získávat co nejvíce informací. Být v kontaktu s co nejvíce chytrými, vzdělanými lidmi. Být otevřený celému světu.

Co byste popřál Gekomu?

Já bych chtěl popřát chytré studenty.

Jiří Fero Burda

Je divadelní a filmový herec, režisér a scénárista. Člen divadelního souboru Sklep.

DAVID DORŮŽKA

Vít Maršálek (4. A.)

Jak jste se dostal k hudbě? Ovlivnili vás váš otec a děd, kteří se uměním živí?

Určitě ovlivnili. V pěti letech jsem začal hrát na flétnu a naši nás často brali na nejrůznější koncerty, u nás doma hrála hudba pořád, ale pořádně jsem se o hudbu začal zajímat v deseti letech, krátce po revoluci. Tehdy jsem slyšel koncert Rolling Stones a začala mě hodně bavit kytara, která mi šla, a postupně jsem se dostal k jazzu a od čtrnácti let jsem začal aktivně hrát a vystupovat.

Jak jste to měl se studiem? Po vystudování Gymnázia Elišky Krásnohorské jste odjel rovnou do Ameriky?

Ano, tam jsem dodělal bakaláře a na další školy už nedošlo.

Studium v Americe pro vás jistě musela být velká zkušenost.

Ano, na škole bylo asi 1200 kytaristů (z nich bylo asi pět, kteří se dali poslouchat) a na celé škole možná dva Češi. Berkley je veliká škola, kde se neučí jen hraní, ale i vedlejší hudební obory.

Vy jste byl vynikající student i přesto, že jste se aktivně věnoval hudbě. Jak jste to dokázal?

Některé předměty mě bavily a šly mi dobře, zároveň jsem to měl tak domluvené s rodiči, kterým na mých známkách záleželo a hodně mě podporovali. Vždy mi záleželo na tom, aby mi věci šly.

Z čeho jste maturoval?

Vybral jsem si maturitní předměty tak, aby mi byly později k užitku. Kromě češtiny jsem si vybral angličtinu, němčinu

a hudební výchovu. Literatura i jazyky mě bavily, i když jsem na čtení neměl moc času, radši jsem chtěl cvičit.

Ovlivnili vás nějakým způsobem kantori?

Spousta z nich, náš třídní profesor byl pan Maleninský, toho jsem měl rád, nebo paní profesorka Schlegelová na filosofii a mnoho dalších.

Takže na školu tedy máte dobré vzpomínky?

Ano, samozřejmě mě to částečně omezovalo, víc by mi vyhovovalo, kdyby se tehdy kladl větší důraz na humanitní obory, ale celkově jsem strašně rád, že jsem měl možnost získat všeobecné vzdělání na poměrně vysoké úrovni, je to důležité pro všeobecný rozhled, když je člověk muzikantem, který hraje hudbu nejen pro muzikanty a nechce hrát hudbu, která je jen o hudbě.

V prosinci jste vydal nové album Autumn Tales. Kde jste bral inspiraci?

Album navazuje na má předchozí alba, na rozdíl od ostatních je to ale čistě moje dílo a je nahrané s českými muzikanty. Mé předchozí desky byly ovlivněny hudbou ze zahraničí, například skandinávskou scénou, jednu desku jsem natočil i ve Španělsku, ale tahle poslední deska je jakýsi návrat k mým kořenům a minulosti, takže to je taková hlavní idea, co spojuje všechny ty věci dohromady.

Jaké jsou zatím ohlasy na vaši novou desku? Dostal jste i nějaké reakce ze zahraničí?

Ohlasy jsou vynikající, zatím se všem

líbí, vyšla moc pěkná recenze. Mám spoustu přátel a kolegů v Polsku, takže tam má ohlas také dobrý, ale jinak ne, deska se zatím nedostala do žádných zahraničních médií. Prosadit se v zahraničí se zatím mnoha českým muzikantům nepovedlo. Jinak já často se svým triem hraji po celé Evropě, ale co se týče mediálního obrazu, tak je to složitě.

Jaké je vaše zaměstnání, živíte se jen hudbou?

Živím se hlavně koncertováním a učním, celkem učím na třech školách, na HAMU, Ježkově konzervatoři a jednou za měsíc jezdím na JAMU do Brna. Učím individuálně kytaru, jazzovou improvizaci a jazzovou teorii, což je aranžování, teorie a kompozice dohromady.

Jaké jsou vaše plány do budoucnosti? Čekají vás teď nějaké velké kroky?

Hlavní věc je teď pro mě hrát s mým triem co nejvíc. Máme naplánovaných pár velkých koncertů. Můj další plán do budoucna je projekt s pianistou Danem Tepfrem, s kterým se znám už 9 let a minulý rok jsme spolu jako duo odehráli sérii koncertů v Česku, pak bych časem rád natočil další cédéčko, ale uvidím, kolik na to bude času.

Když se na svůj život podíváte s odstupem, jste spokojený se svým vývojem a životními rozhodnutími?

Těžko se to hodnotí, jsem často nespokojený a říkám si, že by to mohlo být lepší, než to je, ale zároveň nezbyvá, než přijmout to, že to stejně nemůžeme změnit, takže jsem vlastně vcelku spokojený. Je důležité poučit se z věcí, o kterých člověk ví, že by je mohl udělat jinak, a snažit se je příště udělat lépe.

David Dorůžka

V letech 1999–2002 studoval kompozici a hru na kytaru na prestižní americké Berklee College of Music. V roce 1995 mu byla Českou jazzovou společností udělena cena „Talent roku“. V současné době mu vychází album Autumn Tales, které bylo nahráno v klasickém triovém obsazení.

TOMÁŠ HALÍK

Anush Arakelyan, Jonáš Vicherek (3. A.)

Na úvod se hned zeptám, jak vzpomínáte na studium na naší škole?

Já jsem tady studoval v šedesátých letech a to byla velmi specifická léta. Byla to doba, kdy se politický režim postupně uvolňoval. Byla to doba divadel malých forem. Poprvé jsem viděl premiéry Havlových her. Byla to doba, kdy vycházely Literární noviny, kde se objevovaly články Ludvíka Vaculíka a dalších spisovatelů. Takže to byla doba zajímavá. Formovala se také určitá intelektuální opozice a já jsem se potom postupně i s některými z těch osobností z literárních kruhů i osobně seznámil. No, a byla to doba i takového mého osobního hledání těch kulturních, morálních a spirituálních hodnot, které by mohly vést můj život. Takže z tohoto hlediska vidím obecně gymnaziální léta jako velice důležitá pro formování člověka. A v mém případě tomu jistě také tak bylo.

Vzpomínáte si také na nějakou zajímavou příhodu, která se vám stala?

Na jednu příhodu si vzpomínám velice živě. Protože já jsem byl velice špatný v tělocviku. A my jsme měli tělocvik a dílny, tak se tomu tenkrát říkalo. Já byl velice jednostranný. Skutečně jsem vynikal v humanitních oborech. Moc mě nebavily přírodovědné obory. Dílny a tělocvik, to byla katastrofa. Já byl vždycky tělesně neohrabaný.

A krátce před maturitou, to bylo tuším v roce... Ano, to bylo v roce šedesát šest před maturitou. V té době byly takové neoficiální studentské Majálesy na Petříně a vždycky se z toho vyvinula určitá protistátní demonstrace, kterou potom policie

dost brutálně rozháněla i se psy, obušky, vodními děly. Taky jsem se s několika spolužáky zúčastnil. Zúčastňoval jsem se pravidelně a zúčastnil jsem se i tento rok, kdy policie zasáhla opravdu velmi brutálně. Utíkali jsme před nimi a utíkali jsme po Karlově mostě. Tam se mi podařilo policajtům utéci po schodech, které vedou na Kampu. Když se o tom dozvěděl můj tělocvikář, tak mi za to dal z tělocviku jedničku. Hrozila mi trojka, takže by to byla jediná trojka na mém vysvědčení, ale že jsem utekl policajtům, tak za to jsem dostal jedničku.

Ale bohužel tam také zadrželi několik našich spolužaček, které potom byly několik měsíců ve vězení a nesměly přistoupit k maturitě. Takže je vyloučili ze školy. Když my jsme dělali maturitu, tak je vlastně právě propustili z vězení a ony se na nás přišly podívat. To bylo pro nás velice tristní. Naštěstí krátce poté bylo Pražské jaro, osmašedesátý rok, takže ty studentky mohly dodatečně dostat maturitu. Obě ale poté emigrovaly do Švýcarska.

Vzpomenete si na nějakého učitele, který vás ovlivnil? Právě možná i ve spojitosti s komunistickým režimem?

My jsme měli několik vynikajících učitelů. Zejména to byl učitel Moravec, dějepisář, a potom pan profesor Holubář, to byl němčinář.

Pan profesor Moravec... Tak o něm jsem se vlastně i později dozvěděl, že to byl věřící evangelík a skutečně bylo vidět, že má takovou distanci od komunistického režimu, že leccos nám řekl při hodinách, co vybočovalo z tehdejšího

ideologického schématu.

A zase profesor Holubář, to byla skutečně taková renesanční osobnost. To byl člověk, který miloval hudbu a často nám vyprávěl i řadu věcí ze svého života. On prožil jako vysokoškolák koncentrák za nacistické okupace. Takže k němu jsme měli velice blízko a velice jsme si ho vážili.

Takže jste zde měl někoho, o koho jste se mohl opřít proti tomu režimu?

Ano, bylo tam skutečně mnoho učitelů, kterých jsme si vážili. A teďka, když jsme se sešli po padesáti letech po maturitě, tak jsme všichni na tyto učitele s velikou láskou vzpomínali.

Řekl byste, že podnět k vaší další kariéře pochází odsud, z gymnázia?

No tak, v té době gymnázia se se mnou řada věci udála. Změnil jsem se v rámci dospívání. Jednak to byla moje konverze ke křesťanství. Našel jsem svou osobní víru, a taky jsem se, tedy těsně před maturitou, rozhodl, že budu studovat filozofii a sociologii. Od malička jsem tíhnul k historii. Psal jsem historické romány a všichni si mysleli, že ze mě vyrůstá příští český historik. A pak jsem se najednou pod vlivem takového docela komického setkání s jedním staříkem ve studentské hospodě rozhodl, že budu studovat sociologii, kterou tenkrát otvírali asi po téměř dvaceti letech. Protože celá padesátá léta to byla zakázaná buržoazní pavěda a my jsme byli vlastně první ročník, ve kterém se sociologie znovu otevírala. Tenkrát jsem byl hodně inspirován Masarykem. Masaryk právě taky studoval i vyučoval sociologii a filozofii. A tak jsem si řekl, že v té kombinaci sociologie a filozofie je nějakým způsobem obsaženo všechno to, co mnou teď hýbá. Je tam to téma náboženství, určitě je tam téma politiky a celá řada dalších věcí, které mě tehdy

zaměstnávaly. Takže jsem v tom studiu viděl nějakou určitou cestu dál do života.

Ještě daleko významnější škola, než ta střední, bylo pro mě potom studium na univerzitě. Bylo to velmi šťastné období filozofické fakulty, kdy tam bylo nejlepší učitelské obsazení, snad za poslední století. Za našich let tam učil filozofii Karel Kosík, Milan Machovec, později přišel Jan Patočka. Učil tam Václav Černý a řada dalších, jejichž jména jsou alespoň tedy tehdejší studentské generaci známa. Takže to bylo opravdu nesmírně důležité období. Prožil jsem tam celé Pražské jaro. Byla to víceméně taková dílna Pražského jara. Učitelé, kteří byli dříve přesvědčení marxisté, postupně během druhé poloviny šedesátých let marxismus opouštěli a začali vyučovat také západní filozofii a její terminologii.

Pak jsem se v šedesátém sedmém roce seznámil s Václavem Havlem a založil jsem vlastně první debatní klub na Univerzitě Karlově. Jedna z prvních akcí pak byla, že jsme pozvali Václava Havla a novináře z tehdejších Literárních novin a debatovali jsme s nimi o společenském vývoji. To byl de facto takový předvečer Pražského jara v roce šedesát sedm. Ale prožíval jsem tam samozřejmě celý nástup Pražského jara. Okupace mě pak zastihla v Anglii, kde jsem zůstal ještě do Vánoc. Měl jsem tam poprvé možnost seznámit se na západní, britské univerzitě s úplně jiným typem studia. To bylo pro mě ohromně obohacující. Pak jsem se vrátil okolo Vánoc, neboť jsem se ještě mohl vrátit s výjezdní doložkou. Celý leden byly všechny hospody přeplněny studenty v podobné situaci. Rozhodovali se, co budou dělat dál, zda odjedou ze země, emigrují, nebo zůstanou. No a do této atmosféry přišlo upálení Jana Palacha. Čin, který tak ovlivnil můj život. Zorganizoval jsem Rekviem za Jana Palacha v kostele sv. Tomáše na Malé Straně

a nesl jsem tam v noci Palachovu posmrtnou masku z fakulty a zpátky. A v tomto období, v té pohnuté atmosféře okolo smrti a pohřbu Jana Palacha, jsem se rozhodl, že zůstanu v této zemi a nějak se zapojím do duchovního zápasu proti normalizaci. Nakonec to dostalo tu formu, že jsem se zapojil do takzvané podzemní církve, neboť jsem nemohl vykonávat své povolání oficiálně.

Takže tolik snad. Samozřejmě určitým způsobem se ve mně za těch gymnaziálních let cosi připravovalo, ale nazrálo to spíše až během vysoké školy.

Vy jste načal již tedy tu smrt Jana Palacha. Jak se stavíte k některým dnešním výkladům, kdy je toto sebeobětování považováno až za jakou marnost? Zároveň přeci sebevražda je velký hřích.

Ano, už tenkrát se o tom vedly debaty. Já jsem argumentoval citátem z mého oblíbeného autora Chestertona, že je ohromný rozdíl mezi sebevrahem a mučedníkem. Sebevrah pohrdá životem, mučedník pohrdá smrtí. Já si myslím, že sebevražda by mohla být morálním selháním jedině tehdy, kdyby znamenala jakési nevděčné a zbabělé vrácení daru života. A to v Palachově případě naprosto nebylo. On chtěl ukázat, že mu záleží víc na tom, aby se morálně nezkřivil národ, než na vlastním životě. Svým způsobem tím ohněm svého těla osvětlil situaci v té době. Jeho čin nebyl demonstrací proti okupaci, jak je často vykládán, ale spíše probuzení společnosti z letargie, která se postupně dostavovala. Bezprostředně po srpnové okupaci byl národ ještě zformován v myšlenkách proti, ale po půl roce už to začalo pomalu ochabovat, objevili se první kolaboranti. A Jan Palach chtěl proti téhle situaci protestovat. Bylo by naivní myslet si, že jeho oběť změnila dění bezprostředně. Měla spíše za cíl motivovat normální občany.

Tady mohu podat své osobní svědectví, stejně jako určitě řada mých vrstevníků, kteří také chápali morální význam činu. Neboť vždy, když jsem byl odveden na výslech, tak jsem si vzpomněl na Palacha a řekl jsem si, že už kvůli němu nesmím zradit. Myslím, že spoustu lidí to mělo podobně v těch dalších dvaceti letech a Palachovo hrdinství jim dodalo sílu.

A pak po dvaceti letech během Palachova týdne v roce osmdesát devět jeho odkaz nesl jakousi předzvěst toho, co následně vyvrcholilo ve stejném roce v listopadu. Takže ačkoliv nebyly hmatatelné důsledky bezprostředně po tom činu, tak právě po těch letech na tom nesl zásluhu i on.

Že to trvalo tak dlouho.

Ano, dějiny mají svůj rytmus.

Jaký byl život kněze za komunistického režimu? Věděli o tom vaši blízcí?

V Československu byla katolická církev pronásledována daleko více než v okolních zemích. Jsem přesvědčen, že si komunistický režim vybral tuto zemi pro jakési experimenty, kde si zkoušel totální ateisaci. Bylo to i kvůli historickým kontextům, kdy národní boj byl hodně formován proti austrokatolicismu. Tak proto se asi komunistům zdálo, že zde budou mít potlačování církve snazší. Církev byla zbavena jakéhokoliv práva na veřejné události. Povoleny byly pouze bohoslužby. Teologická fakulta byla vyňata z univerzity. Do církevních řad se dostávalo velmi málo kandidátů a navíc hrozilo jejich stíhání. Na kněze byl stálý nátlak ze stran StB. Často byli navíc zbaveni svých povolání a byli nuceni žít se jako například kotelníci či umývači oken. Takže se tu krom oficiální církve, jež byla neustále pod drobnohledem, vyvinula také takzvaná podzemní církev. To byli kněží, kteří přišli o své povolání nebo

byli tajně vysvěceni u nás, nebo v zahraničí. Bylo to velmi nebezpečné. Dodnes jsou případy, kdy tajní kněží byli nalezeni mrtví. Zřejmě zavražděni i ruskou KGB. Byla to tedy riskantní činnost.

Jedním z takových nejvýznamnějších církevních představitelů byl také kardinál Tomášek. Byl samozřejmě v té době již starý pán a potřeboval také naši pomoc a já byl jeden ze tří, kteří mu pomáhali.

Také jsem se pohyboval v kulturním disentu. Hodně jsem navštěvoval přednášky profesora Patočky i poté, co nesměl již přednášet na univerzitě. Pak tu byla taková třetí větev disentu, politická. Já byl angažován zejména v duchovním a kulturním, ale měl jsem i spoustu přátel v politickém, jako například Václava Havla, se kterým jsem také spolupracoval.

Měl jste strach? Spojený třeba i s těmi vraždami?

Jeden můj přítel, dnes poměrně známý psychiatr Jaroslav Kašparů, mě jednou navštívil a přinesl mi zprávu o vraždě jednoho z kněží a ptal se mě: ‚Máš strach?‘ A já jsem odpověděl, že mám strach, ale kašlu na něj. Mám pocit, že jsem to řekl ještě trochu drsněji. Myslím, že nevádí mít strach. Strach je normální signál. Důležité je nepustit strach ke kormidlu svého života.

Čeho si ve své kariéře ceníte nejvíce? Bylo těžké se kvůli ní vzdát rodinného života?

Tak já bych asi nepoužil slovo kariéra. To skutečně zavání trochu jiným typem života. Je to spíše poslání, určitý způsob života. Samozřejmě nebylo lehké se vzdát rodinného života. Ale uvědomuji si, že kdybych musel nést odpovědnost za rodinu, tak bych nemohl dělat to, co jsem dělal, teď dělám. Za dob komunismu, kdy jsem byl jednou nohou ve vězení, bych

pravděpodobně neměl odvalu nést zodpovědnost ještě za rodinu. A bylo by to mnohem těžší.

Dnes je můj život náročný po jiné stránce. Pracuju od rána do noci, cestuju, věnuju se farnosti, kde řeším zejména křty a biřmování.

Jaké jsou vaše další cíle?

Pokojně umřít. No, tak mně se blíží sedmdesátka. Ještě stále necítím nějakou stařeckou ochablost. Když mi bylo šedesát, tak jsem si říkal, že bych měl pracovat za dva třicátníky, a připadá mi, že tomu tak je. Ale samozřejmě si uvědomuju, že přichází čas, kdy se budu muset věnovat spíše těm nejbližším spolupracovníkům, kteří by se mohli ujmout mých úloh, až tu nebudu, nebo až na to nebudu duševně stačit.

A také bych chtěl dokončit jednu knihu, pro kterou již dlouho sbírám materiál, cestuju po kontinentech. Bude se týkat budoucnosti náboženství a úlohy náboženství v našem světě. Loni jsem navštívil Austrálii, řadu asijských zemí. Čeká mě cesta do Ameriky, do Mexika. To bych chtěl všechno využít, setkávat se se zajímavými lidmi. Pak bych chtěl v nejbližších letech knížku dokončit.

Je něco ve vašem životě, co byste chtěl napravit?

Když jsem zpovídal lidi na smrtelné posteli, tak nejčastěji říkali, že litují času, který promarnili ve svém mládí. Myslím, že jsem příliš čas nemarnil. Nicméně kdybych se musel vrátit, tak bych v těch gymnaziálních letech i v těch univerzitních letech ještě víc přidal. Protože je to doba, kdy má člověk mladý a fungující mozek a spoustu času k dispozici. Tak myslím, že by to měl využít k tomu, aby co nejvíce věcí nastudoval a poznal. Aby do něj něco dobrého natáhl. Myslím, že současná generace k tomu má dobré

možnosti. Například v rovině cestování. Všechny studijní programy v zahraničí rozšiřují obzory.

Přál bych si, aby tato generace i ta další generace byli Evropané a světoobčané. Aby nebyli provincionální nacionalisté.

Takže já bych ještě více četl, více studoval, učil se jazyky a cestoval. To, co se člověku uloží do paměti, co rozšíří obzory, to člověku v budoucnu pomáhá skládat jeho život. Pomáhá mu to být užitečným pro druhé.

Co byste popřál naší škole?

Přál bych jí pilné a náročné studenty. Moudré učitele. A přál bych jí zejména kreativní atmosféru, ve které se učí kritickému myšlení, ve které se učí diskuzi. Protože už Masaryk řekl, že demokracie je diskuze, tak aby se naučili kultuře diskuze. A že to znamená také naslouchat druhým a vnímat druhé.

A ještě nakonec...

Uf, vy mě vysajete jako citron.

Martin Luther King měl sen. Jaký je ten váš?

Já bych si přál, aby tady bylo co nejvíce lidí, kteří budou učiteli duchovního života. To znamená, že budou pomáhat lidem, aby sestoupili od povrchu do hloubky. Aby učili lidi, že nemohou být jenom konzumenty života, ale kteří se budou snažit obohatit životy lidí. Že nebudou jenom toužit po svobodě, ale že si budou vědomi, že svoboda je vždy spojena s odpovědností. Takže můj sen je, aby tato země měla občany, kteří druhým pomáhají.

Mons. prof. PhDr. Tomáš Halík, Th.D.

Je rektorem kostela Nejsvětějšího Salvátora, od roku 2004 farářem pražské akademické farnosti, přednáší také filozofii a sociologii náboženství na Filozofické fakultě UK. Podniká přednáškové a studijní cesty do zahraničí a pobýval jako hostující profesor na univerzitách v Oxfordu, Harvardu a Cabridgie. Za komunistického režimu působil v náboženském a kulturním disentu. V roce 2014 se stal prvním českým laureátem Templetonovy ceny, když byl oceněn jako „mezinárodně uznávaná osobnost obhajující dialog mezi různými vyznáními a nevěřícími, která se v době okupace Československa zasloužila o budování náboženské a kulturní svobody“.

JIŘÍ HÖLZEL

Klára Kloučková, Anežka Kramná, Tereza Lískovcová (VII.)

Co vás přivedlo ke studiu žurnalistiky?

Už od základní školy mě bavila různá slohová cvičení, zároveň jsem se zajímal i o sport a byl jsem fascinován televizí. V osmé třídě jsem se rozhodl, že se stanu sportovním novinářem. Po tom, co jsem měl ve druháku na vysvědčení čtyřku z fyziky, se mě maminka zeptala, co ze mě bude, a já měl naprosto jasno. Ve třetáku a čtvrtáku už jsem pracoval v novinách. I když mě spousta lidí odrazovalo od studia žurnalistiky, tento obor jsem vystudoval a to považuji za jeden z největších životních úspěchů.

Proč jste se rozhodl studovat na Gymnáziu Elišky Krásnohorské?

Bylo to dáno hlavně tím, že tady studovala už moje maminka i sestra. Také v té době ještě nebylo tolik možností.

Jaký jste byl student?

Jako student jsem byl naprosto typický puberták, nebral jsem to moc vážně, ostatně jako všichni mí spolužáci. Přesto na studentská léta vzpomínám jako na nejlepší období svého života. Naučil jsem se perfektně hrát mariáš, zažil jsem spoustu legrace, ale i tak jsem si něco zapamatoval. Byli jsme opravdu skvělý kolektiv, taková továrna na průšvihy, protože u nás třídní kniha sloužila především pro zapisování poznámek kvůli chování. Ale vždycky jsme si to nějak vyžehlili.

Vzpomínáte i na některé své kantory?

Určitě. Mnoho z nich bylo opravdu skvělých. Nezapomenu na profesora Třeštíka, který nás učil chemii a podnikal s námi různé výlety, třeba na vodu nebo na hory.

Také si vzpomínám na naši první třídní, profesorku Smetanovou. Ta to s námi neměla vůbec lehké, opravdu jsme jí dávali zabrat. Další byli třeba profesor na zeměpis Mikulák, profesor Picka...

A co maturita?

Co se týče maturity, byl jsem pod velkým tlakem. Sestra odmaturovala na samé jedničky, tudíž jsem se opravdu poctivě učil, asi tak naposledy ve svém životě. Přesto jsem se na ni docela těšil, maturoval jsem z předmětů mně blízkých, což byla čeština, němčina, dějepis, občanská výchova. Vzpomínám si, že jsem seděl na zkoušce hned v osm hodin ráno a sledoval dělníky ve výtahu na protější budově. Docela mě to rozptýlilo, a tak jsem byl v klidu a maturitu jsem nakonec zvládl.

Na studentská léta tedy vzpomínáte rád. Vrátil jste se někdy na některou akci školy?

Dříve ano. Se spolužáky jsme se i často setkávali, s některými i doteď.

Lze porovnat možnosti vaší a dnešní generace?

Asi ne, to je neporovnatelné, tehdy neexistoval internet, sdílení zápisků probíhalo na principu opsání doma, informace jsme hledali v encyklopediích. Posílali jsme si psaníčka. Když se domluvil sraz, tak kdo tam nebyl, měl smůlu. Mělo to ale svoje kouzlo. Nedokážu si představit studovat v dnešní době, ale v základu je to pořád stejné.

V oblasti sportu se pohybujete poměrně

dlouho, znáte se blíž s některými sportovci?

Samozřejmě, to k tomu tak nějak patří. Dobré vztahy jsou předpokladem k získání kvalitních informací o sportovcích. S některými hokejisty chodím i na pivo.

Jaké jsou vaše plány a cíle do budoucna?

Co se týče kariéry, výš už to asi ani nejde. Dosáhl jsem všeho, co jsem chtěl. Rád bych ještě natočil nějaký dokument, nejlépe časosběrný. Momentálně pracuji na dokumentu o lyžování. Tvorba takového dokumentu poskytuje jiný pohled na sport a zároveň umožňuje dostat se hlouběji do zákulisí sportu. Témat ke zpracování je stále mnoho a baví mě to, takže bych se tomu chtěl dále věnovat.

Máte nějaký vzkaz pro studenty a naši školu?

Studentům bych vzkádal, aby se učili, ale zároveň si užívali ta nejlepší léta svého života a neseseděli jen v knížkách. Gymnáziu přeji, ať zůstane stále tak malebné a příjemné, jako bylo.

Jiří Hölzel

Je sportovní redaktor a komentátor. Od roku 1994 působí na poli sportovní žurnalistiky a od roku 2002 komentuje hokejové zápasy a lyžování v České televizi. S dokumentem „...a víra má mě uzdraví“ zvítězil na mezinárodním festivalu sportovních filmů v Miláně.

KAREL NEFFE

Klára Kloučková, Anežka Kramná, Tereza Lískovcová (VII.)

Proč jste si vybral ke studiu právě naše gymnázium?

Popravdě řečeno ho vybrala spíš maminka... Bylo to pro mě výhodné, i co se polohy týče, měl jsem to z domova deset minut pěšky, ale jak už to tak bývá, ti, co bydlí nejbližší, chodí poslední. Já dorazil dost často až v 8:05.

Jak tedy vzpomínáte na svá studijní léta?

Velmi pozitivně, bohužel jsem toho tady moc neodstudoval. Měl jsem stovky zameškaných hodin. Čím jsem byl starší, tím víc. Ale zpětně si uvědomuji, jak skvělý tu byl kolektiv. Taková malá rodinná škola s fajn atmosférou, všichni se tu znali, bylo nás jen 14 tříd, takže i přístup profesorů ke studentům byl důvěrnější. Nakonec jsem rád, že jsem studoval právě tady.

Říkáte, že jste měl spoustu zameškaných hodin. Vycházela vám škola, co se týče závodů a tréninků, vstříc?

Půl na půl, ze začátku moc ne a měl jsem i problémy, protože jsem se učení ani nějak moc nevěnoval. Ale po prvním úspěchu v roce 2002 na mistrovství světa se to změnilo. Dokonce mi pan ředitel prvního září pogrataloval při projevu ve školním rozhlase. Bohužel jsem kvůli trénování nemohl jezdit ani na žádné školní výlety. Jednou jsem byl na lyžáku, ale stejně jsem musel odjet dřív kvůli soustředění. A když už jsem pak ve škole byl, spal jsem často na lavici kvůli únavě z ranních i večerních tréninků.

A co vaši spolužáci? Vídáte se s nimi?

My byli dobrá parta, i když jsme měli

dost průšvihů, chodili jsme všichni pozdě a na profesory jsme byli drzí. Nebo jsme malovali po vyučování na zdi graffiti. Po skončení studia jsme se sešli všichni jen jednou, na výročí 10 let od maturity. Pravidelně se vídám s jednou kamarádkou. Pamatuji si, že jsme nastupovali na školu s celkově prvním a druhým nejlepším výsledkem z přijímaček. Naopak naše maturitní vysvědčení patřila k nejhorším, ona jediná dopadla ještě hůř než já. Ale dnes se nám i tak oběma celkem daří.

Nějaké další vzpomínky na maturitu?

Dělal jsem ji v roce 2004. Myslím, že slohovka z češtiny byla jediná věc, která se mi za celé studium opravdu povedla. Psal jsem úvahu o přípravě na závody, o průběhu závodu samotného a o dojmech po vítězství. Jako jediný jsem měl v ročníku ze slohu jedničku a paní profesorka Schwarzová dokonce řekla, že je to nejlepší práce, jakou kdy četla. Z ústní části jsem si vytáhl národní obrození, dostal jsem čtyřku, ale slohovka mi to vytáhla celkově za jedna. Pak jsem maturoval ještě ze zeměpisu. Čtyřka byl dobrý výsledek, protože za čtyři roky jsem byl celkově asi na deseti hodinách. Dál z angličtiny jsem dostal dvojku a z informatiky za jedna, to bylo díky mým mimoškolním zkušenostem. Pamatuji si, že jsem hned po maturitě skočil ještě v obleku do auta před školou a odjel jsem na závody do Mnichova, kde se jela kvalifikace na olympiádu v Aténách.

Zmínil jste paní profesorku Schwarzovou, vzpomenete si na další kantory?

Naše třídní byla paní profesorka Kučerová, na angličtinu jsme měli paní profesorku Židoňovou a dále myslím taky Krejčovou. Nejvíc si pamatuji právě na paní profesorku Schwarzovou, která byla sice přísná, ale velice hodná a nikdy jsem s ní neměl problém.

Čeho si ve své kariéře ceníte nejvíc?

Ze sportovní kariéry byl největší úspěch titul mistra světa a světový rekord z roku 2006, a tak trochu kontroverzně i 5. místo na olympiádě, kde jsme ale mohli dojet na 3. místě, kdyby to těsně před cílem jeden člen posádky nevzdal a nepřestal vědomě pádlovat, takže to bylo vlastně i největší zklamání. A jinak si v životě cením svého podnikání, díky němuž se užívám a můžu třeba založit rodinu a žít kvalitně dál, což se ze sportovních prémie nedá.

Co tedy považujete v životě za nejdůležitější?

Rozhodně zkušenosti, ty si nekoupíte a zároveň vám je nikdo nevezme. Ale i životní pády jsou posilující.

Co byste doporučil do života současným studentům?

Rozhodně studium v zahraničí, čím dřív, tím líp, hodně to člověka posune a vzdělá. Umí se jiné kultuře a mentalitě lidí přizpůsobit, slušně chovat, naučí se cizí jazyk. Jde o to v cizí zemi hodně zažít právě studiem nebo prací, ne turistikou. Takovým cestováním vidíte, jaká je socha Svobody, ale nechápete, jak ji tam někdo postavil. Já osobně lituji nejvíce toho, že jsem nevyužil nabídku stipendia ze Stanfordu a z univerzity po chvíli kvůli přípravě na olympiádu odešel. Jinak je obecně důležité dělat to, co člověka baví a co chce dělat. Jít si za tím, ale nechat si i poradit od zkušenějších a snažit se poučit z chyb, třeba i těch zkušenějších,

protože nebudeme ztrácet čas tím, že je děláme taky. Díky tomu je můj pracovní život něco, po čem jsem vždycky toužil, byznys a závodní auta.

A co byste popřál na závěr naší škole k osmdesátiletému výročí?

Ať vydrží do stovky a dál.

Karel Neffe

Je mistr světa v závodě čtyřveslic z roku 2002 na čtyřveslici. Účastník OH v Pekingu, kde obsadil jako člen čtyřveslice páté místo. Nyní podniká v oblasti závodních automobilů.

ONDŘEJ KUNDRA

Jiří Rajtr (VII.), Josef Simpartl (odmaturoval v roce 2017)

Jak vzpomínáte na roky studia na gymnáziu Elišky Krásnohorské?

Na ty roky vzpomínám jako na veskrze příjemný čas, už jen kvůli tomu, že jsem na gymnáziu poznal svou manželku, což považuji asi za největší přínos. Co se týče studia, tak pozitivní vzpomínky rozhodně převažují.

Byl jste vzorný student nebo spíše „záporák“?

Spíš jsem byl vnímáný jako „šprt“, záporákem jsem určitě nebyl, a pokud mi paměť slouží, nedělal jsem žádné průšvihy. Vždy když byl nějaký konflikt, snažil jsem se nějak moderovat debatu mezi učiteli a studenty.

Dalo by se říct, že právě to vás nasměrovalo k vaší profesi?

To bych se neodvážil tvrdit. Myslím, že samotný fakt, že to, že jsem nekonfliktní typ, mě nepředurčuje stát se novinářem. Už na gymplu jsem se začal věnovat humanitním tématům. Když jsem dělal zkoušky na gymnázium, chtěl jsem se dostat do humanitní třídy, kde tenkrát nebylo místo, takže jsem skončil v přírodovědné, kde byly předměty, které mě nebavily nebo mi nešly a nedávaly mi valný smysl. Spíše mě bavila humanitní témata, a to je spíš to, co předurčilo moji profesní dráhu, byť jsem ještě na gymnáziu nevěděl, že chci být novinářem. Tenkrát jsem chtěl hlavně studovat politologii, na kterou jsem se ale nedostal a nikdy jsem ji nestudoval.

Poznal jste na gymnáziu někoho, kdo ovlivnil váš život, ať z řady studentů nebo profesorů?

Určitě. Kromě mé ženy tam byl i určitý okruh přátel. Co se týče profesorů, byli tam ti, kteří mě ovlivnili víc, ti, kteří mě ovlivnili méně, i ti, kteří na mě nezanechali valnou stopu. Zpětně, co bych gymnáziu vytkl, ale rozhodně to není problém jen Gymnázia Ohradní, je to, že jsme byli nuceni učit se to, co nám někdo přednášel, a pak to opakovat. V tom nevidím žádnou kreativitu. Spíše jsem vítal předměty, které rozvíjely mé kritické myšlení.

Kam se ubíral váš život po gymnáziu?

Po gymnáziu se mi nepodařilo dostat se na pedagogickou fakultu, nedostal jsem se na politologii a nedostal jsem se ani na žurnalistiku, takže jsem rok po maturitě studoval na jazykovce angličtinu, kde jsem si na konci udělal státnice. Pak jsem se znovu hlásil na vysokou školu a podařilo se mi dostat se na žurnalistiku, kam jsem se dostal spíše náhodou. Konec konců i na gymnázium jsem se dostal až na x-tý pokus, takže na mně by se dalo ukázat jako na neúspěšného studenta nebo jak byl špatně nastaven způsob testování. Na pedagogickou fakultu mě nevzali, protože mi při ústním pohovoru předložili erby, které jsem měl přiřadit ke konkrétním městům, což jsem nevěděl a přišlo mi to absurdní.

Na školu jsem se dostal hlavně díky podpoře svých rodičů, kteří viděli v mém vzdělávání budoucnost, a proto mě motivovali v mých opakovaných neúspěších, pomáhali mi je zvládat a vytrvat ve snaze se někam dostat.

Jak vaše studia na vysoké škole probíhala?

Dostal jsem se na žurnalistiku, což byl

tříletý bakalářský obor na Fakultě sociálních věd. Pak jsem chtěl pokračovat magisterským studiem žurnalistiky, oborem Mediální studia, kam jsem se bohužel nedostal. Psal jsem bakalářskou práci na téma „Kam kráčíš, kulturo?“, což byl soubor rozhovorů s lidmi, kteří v českých kruzích píšou o kultuře, a teoretická práce o tom, co je rozhovor. Na mediální studia mě nevzali kvůli nedostatku bodů z ústního pohovoru, a tak jsem se přihlásil k magisterskému studiu oboru Veřejná a sociální politika, v jehož rámci jsem tři čtvrtě roku studoval ve Švédsku.

Co byla vaše první profesní zkušenost jakožto žurnalisty?

Už během bakalářského studia jsem chodil jako elév do reportérského oddělení MF Dnes a zároveň, protože jsem si přál psát víc a bylo málo prostoru, jsem oslovil člověka z Respektu, který byl přednášet u nás na škole, a nabídnul jsem mu téma článku. Téma se Respektu líbilo, já jsem ho zpracoval, na základě doporučení jsem ho několikrát předělal a nakonec článek v Respektu vyšel. Po dvou a půl letech práce pro MF Dnes jsem přešel do Respektu, kde jsem v roce 2002 dostal nabídku na stálé místo. Chtěl jsem psát sociální témata, protože to byly mé první články, ale protože v Respektu zrovna vypadl člověk, který psal o politice, tak potřebovali někoho, kdo by ho nahradil. Pro mne to byla „španělská vesnice“, protože jsem o tom nevěděl zhora nic, neměl jsem žádné kontakty, tak jsem nevěděl komu zavolat nebo jak získávat informace.

Klíčové pro novinářinu je motivace, zápal a zvědavost, pokud možno co největší, protože člověk jako novinář by si měl neustále klást otázky, jak se věci mají, zkoušet to zjišťovat, nebýt spokojený s odpověďmi a neustále je hledat. Tím, že jsem se dostal do Respektu, jsem se

dostal někam, kam jsem myslel, že se nemohu dostat, a protože byli všichni lepší a zkušenější než já, tak jsem chtěl pochopitelně obstát.

Zůstat při takové motivaci určitě není lehké. Co vás drží doted?

Schopnost napsat dobrý článek musíte znovu a znovu prokazovat. To, že se vám něco povede jeden týden, neznámá, že se to nutně povede i další týden. Ke své práci stále přistupuji s jistou mírou pokory, protože je vždycky něco, co se člověk může naučit, vzhledem ke svým limitům a vzhledem k tomu, že se svět neustále mění. Respekt staví hodně na editorské práci. To znamená, že se autor článku už od začátku baví s editorem, jak by chtěl ten článek napsat, o čem by chtěl psát, jaké informace by chtěl získávat. Každý článek je výsledkem práce vícero lidí.

Stanovil jsem si cíle o tom, co si myslím, že je důležité v novinářině, o co je důležité se snažit, co je důležité rozkrývat jako investigativní novinář, snažím se hodně věnovat Rusku, kolem něhož je spousta úkolů. Zkouším psát i knihy.

Nepůsobí vám vaše profese i problémy?

Setkávám se s velkou mírou kritiky, která je směřována k mé práci. Jedná se o soudní žaloby od lidí z byznysu a politiky, kterým se nelíbí, co jsem o nich napsal, což s sebou nese určitou míru stresu a riziko, že u soudu prohrají. To může poškodit týdeník, resp. celý mediální dům, proto by měly být všechny informace, které obsahují mé články, obhajitelné. Někdy se stává, že soud prohrají, ale většinou se mi daří soudní spory vyhrávat.

Další problémy s sebou nese moje činnost ohledně Ruska. Množí se napadání a útoky trollů, kteří zveřejní například mou adresu na jednom z proruských

webů atd. S určitou mírou rizika je třeba počítat všude. Nelze to však srovnávat se situací v samotném Rusku nebo v zemích s větší mírou ruského vlivu, kde jsou investigativní novináři ohrožováni na životech.

Objevují se i pozitivní ohlasy k vaší práci?

Určitě. Spousta lidí reaguje na moji práci pozitivně, například když jsem napsal knihu Putinovi agenti o ruském vlivu ve střední Evropě a EU, přicházela mi spousta pozitivních reakcí a přicházejí i v současnosti. Jsem zván na veřejné debaty k tomuto tématu, z čehož čerpám určitou pozitivní energii. K části české veřejnosti i k lidem v rozhodujících pozicích se má práce dostat.

Má Respekt v oblasti týdeníků nějakou vážnou konkurenci?

Konkurence je hodně, dnešní český mediální trh je hodně fragmentovaný a nikdy nebylo v Česku tolik médií, jako je dnes. Konkurence nespočívá jen v tištěných médiích, hodně věcí je dnes na internetu. Existuje mnoho investigativních projektů. Některé se zaměřují na Rusko, některé na politiku, některé na Andreje Babiše. Respekt má čtenost asi 160 – 180 tisíc čtenářů každý týden. Byl bych samozřejmě radši, kdyby jich bylo milion, ale oslovovat více čtenářů je výzva pro každé médium. Respekt se o to snaží, naráží ovšem na určité limity.

Je někdo, kdo by byl později schopen vaší práci převzít?

Tak já doufám, že ještě nekončím, ale byl bych rád, kdyby v Česku bylo více novinářů, kteří by se snažili analyzovat Rusko, korupci, selhání v mocenském systému a v justici. Byl bych rád, kdyby si redakce platily více investigativních novinářů, což je nákladná věc, protože

některé články se píšou dlouho a není jisté, jestli se podaří získat uspokojivé informace, čili jestli energie a investice do výroby článku nejsou vyhozené peníze. Já věřím, že ne. Na druhou stranu, i kdyby se poptávka po investigativních novinářích zvýšila, trvá určitou dobu, než lidé získají potřebné předpoklady a schopnosti a než získají potřebné kontakty.

Jak bojujete s tím, že velká část lidí dává přednost propagandě před fakty?

Mým úkolem je získávat informace a srozumitelně je doručovat české veřejnosti, která by se na základě toho měla rozhodovat. Vždy mě fascinovali lidé s vyšší mírou vytrvalosti. I když se dá lidem jako je Miloš Zeman nebo Václav Klaus leccos vytknout, vždy byli ve svém úsilí dosáhnout svého velmi vytrvalí. Ta druhá strana, eufemisticky řečeno „strana dobra“, často tu vytrvalost nemá. Nejsem frustrován z toho, když osm z deseti článků, které napíšu, nic nezmění, já mám radost, když jeden článek něco změní a posune dál. Uvědomuji si, že obhajování svobody nikdy nekončí a musíte ji obhajovat znovu a znovu, protože ta druhá strana se bude stále pokoušet ji ničit. Cítím frustraci z toho, že mnoha dobrým lidem vytrvalost chybí.

Čeho si na své kariéře nejvíce ceníte?

Nejvíce si cením toho, že se díky tomu, co dělám, mohu dostávat k celé řadě lidí, se kterými bych se jinak nesešel. Díky tomu mám pestrý obraz společnosti, znám řadu zajímavých a chytrých lidí, a to nejenom v Česku. Potom jsou to články, které něco odhalily nebo něco změnily k lepšímu.

Jaké jsou vaše další cíle?

Chci dál dělat svou práci a chci ji dělat co nejlépe. Letos bych chtěl dopsat svou třetí knihu, která bude o konvertitech,

kteří se radikalizovali, rozhodli se odejít z Evropy a bojovat za Islámský stát. Cílem té knihy by mělo být vysvětlení, proč k radikalizaci dochází a jak se jí dá předcházet.

Jak byste porovnal možnosti dnešní generace a vaší generace?

Moje generace strávila svůj život z větší části ve svobodné společnosti, vaše ho tráví ve svobodné společnosti zatím celý. V tomto smyslu máme spoustu otevřených možností, můžeme se vyjadřovat k tomu, jak tato země vypadá, a měli bychom se k tomu vyjadřovat. Máme možnost věci měnit, můžeme se rozhodnout, kde chceme žít. Dnešní doba dává člověku celou řadu možností. Přesto tyto možnosti nejsou zcela vyrovnané, ať už z hlediska sociálního či ekonomického postavení.

Co byste popřál našim studentům do budoucna?

Aby měli dál možnost žít, tvořit a radovat se v otevřené společnosti a aby to nebrali jako samozřejmost a zajímali se o to, kde žijí, protože každý z vás se rozhodne dělat nějakou práci, která ho bude bavit, ale zároveň platí, že bez jakéhokoli angažmá ve veřejném životě a ve společnosti nebudete mít možnost svoji práci dělat.

Co byste popřál našemu gymnáziu?

Aby tu bylo dalších 80 let a aby z něj vycházeli zvědaví a tvořiví lidé.

Ondřej Kundra

Je novinář, člen redakce časopisu Respekt. V roce 2010 získal cenu Novinářská křepelka. Je autor knih *Meda Mládková. Můj úžasný život* (2014) a *Putinovi agenti. Jak ruští špióni kradou naše tajemství* (2016).

ONDŘEJ MACURA

David Ulvr (odmaturoval v roce 2017)

Nejprve abychom vás řádně představili čtenářům. Jste tedy absolventem našeho gymnázia a nyní působíte jako učitel na Československé akademii obchodní Dr. Edvarda Beneše v Resslově ulici, ale i jako spisovatel.

Ano, je to tak. Tedy kromě češtiny ještě učím i společenské vědy, ale soustřeďuji se zejména na český jazyk a literaturu. Mimochodem pedagogickou praxi jsem z části absolvoval i zde na Ohradní, takže se dá říct, že jsem s touto institucí celkem propletený. Co se týče mojí literární tvorby, napsal jsem celkem čtyři sbírky, z toho 3 básnické a jednu prozaickou. Každopádně na prózu spíš stále útočím a pokouším se o ni. Přikláníl jsem se spíše vždy k té poezii.

Paní profesorka Janečková se zmínila, že jste k literatuře tíhnul již během studia a vedl jste u nás na gymnáziu takový „intelektuální klub“, dalo by se říct.

V čem spočívala jeho podstata?

Nevím, jestli bych to přímo nazval jako „intelektuální klub“, ale něco takového se kolem mě v té době jistě mohlo shlukovat. Pravděpodobně myslíte buď literární seminář, který jsem vedl, jehož tématem byla současná česká literatura, nebo akci, kterou jsme jednou pořádali s kamarádem Markem Červeným a nazvali jsme ji Futuristický večírek. Ten večírek spočíval v tom, že zde probíhala vernisáž fotografií našich spolužáků a zároveň se konalo i autorské čtení, na kterém se podíleli všichni ostatní políbení literární múzou stejně jako my. V té době byla na škole velmi příjemná atmosféra a spousta studentů o to měla zájem. Literární seminář se konal pravidelně a dokonce

v odpoledních hodinách po vyučování, kdy byla prakticky celá jídelna plná studentů, kteří se o literaturu zajímali. Jednou se o nás snad zmínili i v novinách, jestli si dobře vzpomínám.

To pro vás logicky maturita z češtiny musela být poměrně jednoduchou záležitostí, ne?

(smích) De facto ano, bylo to i docela zábavné. Ale tak to bude snad i pro Vás.

Pomáhali vám profesori nějak rozvíjet váš literární talent?

Určitě ano. Zpětně lituji hlavně pana profesora Picku, kterého jsem zahrnoval svými grafomanskými, leckdy mnohastránkovými, výplody. Nevím tedy, zda to všechno četl, ale přišlo mi, že ano (smích). Dobrou zpětnou vazbu mi kromě profesorů dávali i spolužáci, kteří často nedobrovolně moji tvorbu museli číst.

Pan profesor Picka na našem gymnáziu stále působí. Vybaví se vám i nějak jiní profesori, kteří by u nás mohli stále vyučovat?

Kromě tedy již zmíněného pana profesora Picky mě například učila matematiku paní profesorka Třeštíková. Dále bych si vzpomněl na paní profesorku Smetanovou, ale přiznám se, že další mě již snad nikdo nenapadá, kdo by se takto mohl prolínat. Snad si možná ještě jedině vzpomenu na pana profesora Brycha. To byl skvělý tělocvikář s takovou svéráznou filosofií, že pokud je nad 5 stupňů Celsia, tak není problém v šortkách vyběhnout ven a dát si pořádnou rozcvičku (smích).

Dokážete říct, že střední škola nějak

ovlivnila vaši literární tvorbu?

Určitě nějak ano, ale rozhodně to nebylo vědomě. To víte, že na školu člověk vzpomíná celou dobu a podvědomě jsem to možná i nějak zahrnul do svých sbírek. Ale velkou inspirací pro mě a moji ranou tvorbu byly během studia spolužačky. Obecně mě asi nejvíce však ovlivnilo rodinné prostředí. Přeci jen táta byl spisovatel a myslím si, že již od mala jsem díky tomu měl k literatuře vřelý vztah.

Mají Vaše díla nějaké jednotné téma, které popisují, či na sebe nijak tematicky nenavazují?

To se velmi těžko zobecňuje. Já si totiž myslím, že ten autorský komentář je často úplně scestný. Ne nadarmo se říká, že autor svému dílu nerozumí. Na literatuře je právě krásné, že na každého čtenáře působí jinak a má z ní subjektivní pocity. Obzvláště u poezie je velmi těžké vyhmátnout nějaké konkrétní téma. Tématem poezie obecně je život či jeho vyhrančené momenty a podobně.

Vždy mě zajímalo, zda při psaní přemýšlíte nad tím, jak bude na čtenáře text působit, nebo se snažíte spíše od takových myšlenek oprostit?

Už když píšete třeba jen slohovou práci, tak velmi dobře tušíte, kdo ji bude nakonec číst, a určitě v autorových představách vystupuje, jak popisuje Umberto Eco ve svých teoretických pracích, takzvaný modelový čtenář, který bude váš výtvar číst. U uměleckého psaní už při samotné tvorbě přeci jen přemýšlíte nad tím, jak to na čtenáře bude působit, a píšete řádky také z části očima čtenáře a je to tak asi správně.

Často se srovnávají minulé generace mladých lidí s naší generací současnou. Jak to vidíte právě vy z pozice kantora?

My jsme do prvního ročníku vstoupili v roce 1994 a materiální podmínky byly dost špatné. Byl nedostatek moderních učebnic, jelikož to bylo pár let po revoluci, a mnohdy vůbec nevyhovovaly soudobým požadavkům, na druhou stranu jsme byli flexibilní a dokázali jsme si s tím poradit. Lépe jsme na tom byli zejména, co se týče kulturního přehledu. Vaše generace má oproti té naší velkou výhodu v oblasti znalosti cizích jazyků, hlavně angličtiny. Můžete čerpat ze spousty i anglických zdrojů a také k tomu využívat třeba internet. Najít si v naší době obsah díla někde na Wikipedii bylo nemožné. Zároveň s tím ale ruku v ruce jde, že mám pocit, že dnešní generace ztrácí vztah k češtině jako celku, který jsme třeba my měli. V moderní době, kdy je právě angličtina tak zásadní, se na češtinu možná i trochu zapomíná nebo spíš není pro Vás tak zajímavá.

Často se v tomto ohledu mluví například o větší drzosti naší mladé generace...

Já nezastávám ten katastrofický názor, že je to generace od generace horší a tak podobně. Myslím si, že co se týče drzosti a respektu, tak je to víceméně stejné. Jsou to asi spíše jednotlivé případy různých učitelů či různých studentů. Nedávno se jeden kolega probíral na škole archivem a dočetl se, že například v roce 1918, kdy se vrátili mladíci z legií, tak se často ve třídě i střílelo a dělali se různé jiné vylomeniny. Tedy se asi nedá říct, že je každá další generace méně ukázněná (smích).

Myslíte si, že vám studium na gymnáziu bylo prospěšné a využil jste většinu předmětů?

Jak to tak bývá, nejvíce jsem využil ty předměty, kterým se věnuji i v současné době, ale obecně zejména ty humanitní.

Byl jsem spíš typem studenta, co se moc nezajímal o to, co ho nebavilo. Tudíž z ostatních předmětů, jako chemie či fyzika mi stačily trojky. Ale teď toho částečně zpětně lituji, někdy si přečtu popularizovanou knihu o fyzice či něco podobného a říkám si, že jsem se možná mohl trochu více soustředit, ale v té době jsem tomu vůbec nerozuměl. Každopádně, byť učím na střední odborné škole, myslím si, že právě ten všeobecný přehled, který vám gymnázium dává, je velmi důležitý a já bych své dítě rozhodně na gymnázium poslal. Třeba právě sem na Ohradní. Z vlastní zkušenosti vím, že často studenti z gymnázií jsou právě komunikativnější, přemýšlivější a více schopni samostatné práce. Tím vůbec nijak nechci hanobit střední odborné školy, ale mám z toho obecně takový pocit. Je to ve výsledku pak poměrně dobře vidět při studiu na vysoké škole, kdy gymnazisti vidí často danou problematiku z více úhlů pohledu.

**A teď již pouze poslední otázka na závěr.
Co byste vzkázal studentům gymnázia
Elišky Krásnohorské?**

Ať si tuto školu užijí a zažijí ten pocit, který bych nazval asi radostí ze vzdělávání.

Mgr. Ondřej Macura

Je středoškolský učitel a spisovatel.

VLADIMÍR MAŘÍK

Hana Komárková (odmaturovala v roce 2017)

Jak vzpomínáte na roky studia na Ohradní?

Nejlepší roky života! Všechno v poklidu, krásné atmosféře, užívali jsme si 3 roky v oáze v Ohradní ulici. Bylo to takové malé rodinné gymnázium, všichni jsme se znali, bylo hodně legrace. No, a starostí málo – jenom jestli tu maturitu uděláme. Takže vzpomínám jen v tom nejlepším.

A nějaké průšvihy během studia?

No, víte, že jak ten čas běží, tak se průšvihy v paměti vymazávají a zůstávají tam jen ty světlé chvíle. A protože už je to dost dlouho, co jsem maturoval, tak tam zůstaly jen ty.

A co takové ty klukoviny? Prováděli jste něco?

Prováděli, no, co si vzpomínám... Pro pana profesora Prokšana, toho asi nepamatujete, jsme sbírali tabulky. On sbíral prostě smaltované nápisy, třeba „Vstup zakázán“ nebo „Nebezpečí radiace“. Tak ty jsme mu sháněli, kde jsme všude mohli. Vrcholem bylo, že jsme mu sehnali i číslo z tramvaje číslo 19, přinesli mu to, a on to nechtěl – bránil se tomu, chtěl, abychom to vrátili, ale nakonec i číslo 19 tam zůstalo. To byla tramvaj, kterou jezdila spousta studentů na Spořilov.

Potom jednoho dne jsme se rozhodli, že si koupíme za korunu V Kotcích stejnou proužkovou kravatu a přišli jsme, celá třída, v proužkové kravatě. No, a samozřejmě jsme čekali, co budou říkat profesoři. Koupili jsme nějaké navíc a hned první náš třídní, zase ten jmenovaný Prokša, říkal: „A pro mě žádnou nemáte?“. Tak byl první, kdo si ji navlékl taky. To si pamatuju jako dneska – chodili jsme

týden ve stejných kravatách.

Pak jsme měli rádi Brycha. Byla to silná osobnost. Učil nás tělocvik. Honil nás po hřišti baseballovou pálkou hned na prvním tělocviku. Vymlátil z nás duši, byl náročný, ale skončili jsme jako velcí kamarádi a mnoho let ještě potom jsme se scházeli a probírali věci. Takže to byla taky taková zvláště silná osobnost.

A nesmíte zapomenout na pana Krále! Pan Král byl školník, ten byl po řediteli vůbec nejdůležitější. Stál každé ráno u vchodu, kontroloval, jak se přezouváme, a taky kontroloval, kdo přišel pozdě. Když se to stalo jednou, dvakrát, tak z toho nic nedělal – ještě se nás zastal, že zavinil to zpoždění on. Ty, co ale chodili soustavně pozdě, na ně měl spadeno. Takže školník Král, to byl prostě metr, po řediteli nejdůležitější osobnost. Možná důležitější než ředitel! Na něj musíte vzpomenout, to byla historie té budovy, on tam žil x let.

Jinak jsme žádné velké průšvihy neměli, my jsme byli hodní – aspoň co si pamatuju.

Pak si pamatuju, že jsme s panem profesorem Moravcem v roce 1968 několik měsíců připravovali cestu celé třídy do Vídně. Autobusem, že přespíme v Mikulově, a druhý den co navštívíme – měli jsme to naplánované někdy na podzim, plánovali jsme to od jara – no a pak už se nedalo vyjet, protože jsme nedostali výjezdní doložky, a už jsme zůstali doma. Ale to bylo velké plánování – mapa byla na zdi, které muzeum, v kolik hodin kam. Měli jsme přespát v Mikulově při cestě tam, celý den ve Vídni a pak zase zpátky, protože jsme neměli peníze. Byla to velká akce, plánovaná, ale sešlo z toho.

Ovlivnila vás Ohradní ve výběru povolání a ve vaší další kariéře?

Stoprocentně ovlivnila, protože jsme měli třídního matikáře, silného fyzikáře – profesora Prokšana. Určitě ovlivnil nejen mě, ale i pár dalších, v tom, že jsme na tu techniku šli. Přitáhl nás k tomu. Dělal zajímavé fyzikální pokusy, učil nás takovou matiku i navíc, takovou přípravu na tu školu. Myslím, že nás hodně pomohl nasměrovat. Ale i tak, jak nám to vysvětloval, že ta technika je ten správný směr...

Udělal z vás Ohradní toho ambiciózního člověka, kterým se zdáte být?

To já se necítím být ambiciózním, já si akorát kladu nějaké cíle, které se snažím dotáhnout, ale určitě nás tahle škola k tomu vedla. Myslím si, že ty základy těch ambiciózních vizí tam jsou. Co nás učili? Učili nás jazyky – byl to ten rok '68, '69 – říkali: „Bez nich se neobejdete!“ Čili hodně úsilí se tam věnovalo jazyku, ale na druhé straně vzpomínám i na češtinu, že jsme se učili vlastně o spisovatelích, kteří nebyli v osnovách, kteří byli svým způsobem zakázaní v té době. Paní profesorka Dewetrová to s námi probírala – všechny ty zakázané počínaje Mňáčkem, přes Lustiga – svým způsobem to bylo od ní takové hrdinství.

Hodně ta škola říkala: „Budete muset víc pracovat se světem, počítejte s tím, že budoucnost je mimo republiku.“ K tomu nás tak nějak vedli.

Se mnou seděl v lavici Petr Choulík, dneska generální ředitel Linde Gas. Tak s ním jsme často hovořili o cestách do zahraničí. Tehdy bylo možné vyhrát na los cestu do Japonska, tak jsme koupili nějaké losy, ale nevyhráli jsme. Ještě než se losovalo, tak jsme se hádali, kdo bude sedět u okýnka.

Na to, jak jsme tu cestu plánovali, vzpomínám vždycky, když do toho Japonska jedu. Dneska už nechci sedět u okýnka,

protože tam se sedí blbě, chci do uličky, ale vždycky na to vzpomínám.

Ta škola měla poměrně velký rozhled, nebyla lokální, ať je to na spisovatele, ať je to na matematiku, na fyziku,...

Spousta bývalých studentů se k Ohradní vrací, často tam nechávají studovat své děti, co vy?

Dal jsem tam studovat nejstaršího syna! Maturoval asi v roce 1997, je to ročník 1979. Ještě měl některé profesory stejné jako já.

Občas mám to štěstí, že se sejdu s lidmi, co taky maturovali v Ohradní - náš pan prorektor Vlček, například, jeho manželka, Jirka Polák – konzultant na vysokých postech...

Pokusil byste se porovnat možnosti generace vaší a té současné?

No, tak, možnosti... Možnosti vycestovat jsme neměli, to každého v tomhle věku děsně láká a my jsme mohli do NDR a Maďarska... To byla velká motivace, když přišel ten profesor Moravec, že pojedeme do Vídně. Takže to cestování jsme neměli.

Nebyly notebooky, nebyly žádné mobily, co jsme si nezapsali rukou, to jsme neměli. Xeroxy, to bylo ještě hodně v plenkách. To jsme si museli, když jsme potřebovali, od sebe ty věci opsat. Takže si myslím, že to byly ty záporné stránky.

Na druhé straně to zase ty lidi jaksi sdružovalo i po té škole, v těch odpoledních a na dalších akcích, protože prostě nebylo tolik podnětů. Kromě televize, kde byl jeden, možná dva kanály, toho moc nebylo. Daly se číst knížky nebo poslouchat nějaká hudba, ale tolik možností, jako je dneska, prostě nebylo. To si myslím, že ty lidi sdružovalo a byl lepší kolektiv.

Ježdili jsme povinně na brigády, to dneska nemáte, a to je škoda. To se

domnívám, že lidi hodně sblížilo, hodně se tam užilo legrace, byl to život v bojových podmínkách. Stejně tak jako říkám, že je škoda, že dneska ti mladí chlapci nechodí na vojnu – to je kus života, kde se naučí disciplínu, vyjít vstříc druhému, podřídit se druhému, překonat spolu nějaký ten problém,...

No, a že by někdo šel a studoval školu v zahraničí, to vůbec nepřípadalo do úvahy... Řekl bych, že ta škola měla větší řád, protože byly přesně dané osnovy, přesně se vědělo, co se má umět, byly na to učebnice. Na druhou stranu to bylo zaplacené, že se z toho řádu nemohlo vybočit – na tu cestu do zahraničí nebo něco jiného.

Myslím si, že možností, jak dneska získáváte informace, jak komunikujete navzájem a s jinými, jak je svět pro vás otevřen - to prostě nebylo a viditelně nám to chybělo. Ale někdy některá ta stinná stránka přinese zase to pozitivum - že se lidé sblížili po lidské stránce, možná víc než dneska. A věděli o sobě víc, partičky kamarádů věděli o sobě, o svých známostech, příbuzných, kam jezdí na chatu a tak.

Čeho si nejvíc ceníte na své kariéře, co se vám skutečně podařilo?

To je otázka těžká, ale jestli chcete vědět, na čem jsem pracoval devět let a vyvrcholí to příští měsíc, to je támhle ta budova naproti za 1,4 miliardy. To jsem přišel s nápadem, vyběhal jsem prostředky, tu stavbu jsem řídil, vybudoval jsem zbrusu nový ústav, který se tam za měsíc přesune. To je budova Českého ústavu informatiky, robotiky a kybernetiky. Tak tu jsem vydupal ze země. Tady nejde jenom o to, že se postaví budova, ale ta budova je postavená tak, že je připravená na svůj účel, součástí projektu je vybavení. Já jsem zatím připravil tým 140 lidí, který tam přejde a do roku 2020 by

nás tam mělo být 350 – to jsou skutečně vybraní, kvalitní lidé. Takže to je takový můj odkaz, takové mé celoživotní dílo.

Začalo to z hecu. Před těmi devíti lety na Karlově náměstí ve staré budově FELu zrekonstruovalo ministerstvo asi za 15 milionů podkroví, aby se tam katedra počítačů mohla rozšířit. A já jsem tehdy říkal prorektorovi: „Prosím vás, na tohle si sem zvete ministry, děláte z toho slávu, že ČVUT může mít na půdě katedru počítačů – to by chtělo nový barák! Prostě ČVUT si ho na tenhle perspektivní obor zaslouží.“ A on říkal: „Vy jste se zbláznil, to nikdo nedá, v Praze se nic nepostaví, peníze nejsou!“ A já jsem říkal: „Peněz je, jenom je potřeba se ohnout a zvednout!“

A on zas říkal: „No, když jste tak chytřej, tak to zkuste!“ A já na to: „Tak jo.“

My jsme se do krve tam na místě pohádali. Za týden jsem přišel, že to rozjždím, že od něj jako prorektora chci podklady, kde jsou volné pozemky a tak. A od té doby jsme kamarádi. Celých těch 9 let to se mnou táhne. Je to zmocněnec rektora pro jednání s MŠMT ohledně téhle stavby – je mu 73, už by měl být v důchodu, ale říkal, že to se mnou dotáhne. Takže prorektor, se kterým jsem se tehdy pohádal, mi nejvíc pomohl. A tu budovu jsme postavili. To považuju za určitý úspěch. Aby něco taky po člověku tady zbylo.

A do budoucna nějaké další cíle nebo projekty?

Kolik myslíte, že toho mám ještě před sebou? Heleďte, tohle je už čtvrtá instituce, kterou jsem vybudoval, takže už myslím, že jsem svoji kvótu splnil. Už jenom chci, aby se tohle opravdu rozjelo a uvedlo se v život, aby tam mladí lidé proudili, učili se na zajímavých věcech, přijížděli lidé ze zahraničí, ti špičkoví... A aby to byl opravdu stánek výchovy mladé generace – to je mé přání. A tomu chci ještě ten zbytek sil, co mám,

věnovat, protože si myslím, že musíme myslet na budoucnost, na vás! Protože vaše děti budou taky chtít žít někde v nějakém rozumném prostředí. Kvalifikovaně. Tak si myslím, že tam ještě ten zbytek sil nějak spálím a ještě se podívám ve světě, kde jsem nebyl. A to je tak to, kam mířím.

Máte nějaké jaké konkrétní cestovatel- ské cíle?

Tak já si každý rok nějaké vymyslím. Teď třeba pojedou dvakrát do Japonska. Japonsko je zvláštní země. Já jsem třikrát, čtyřikrát ročně v USA, ale Japonsko je jiné – vždycky tam člověk jezdí s úplně jiným nadšením než kamkoli jinam. Měl jsem tam asi štěstí na lidi, spolupracoval jsem tam a spolupracuju s vysoce postavenými lidmi, pracujeme pro Toyotu.

Další rada mladým – když můžete, budete studovat, jeďte někam do světa. Jedno kam. Ale zkuste tam pobýt nějakou dobu. To je věc, která se mně nezdařila, já jsem v životě nebyl nikde déle než 3 týdny. Ale je dobré pobýt někde půl roku, rok a nasát tu atmosféru. Japonsko je na nasátí atmosféry krásná země, všichni, kdo tam byli, na to nedají dopustit. Snažte se, když už půjdete někam, vybrat si co nejlepší školy. To platí o Americe, Německu, Japonsku. Cambridge je skvělá univerzita, ne že by ostatní v Anglii nebyly, ale Cambridge se nevyrovnají. To samé Stanford... Je důležité být na těch klíčových univerzitách.

Co byste popřál GEKOMu k narození- nám?

Dalších nejméně 80 let! Aby si udrželi 2 věci: kvalitu a přátelskost uvnitř. To je věc, od které se odvine všechno ostatní. Z kvality se odvine, že vám doporučí, kam máte chodit, kam máte jezdit, že se máte učit jazyky,... A myslím, že ta atmosféra tam byla unikátní a tu kdyby se podařilo

udržet... Ta atmosféra vede k tomu, že člověk i po 47 letech má k té škole kladný vztah, pořád k ní patří.

A pak všem přeju, aby se dostali na kvalitní vysoké školy a vážili si vzdělání a snažili se získat vzdělání co nejlepší. Vůbec není podstatný titul, důležité je, co umíte. A naučíte se to jenom někde. Bohužel, musím říct, že jenom někde...

Takže necht' je Česko a Praha středem kvalitního vzdělání – na středních školách to začíná, vysoké školy pokračují. A necht' se všichni z Ohradní dostanou, kam chtějí! A ať všichni chtějí na techniky, protože ty budeme potřebovat!

prof. Ing. Vladimír Mařík DrSc., dr.h.c.

Je vědec v oboru kybernetiky. Absolvoval ČVUT FEL, profesorem v oboru Technická kybernetika byl jmenován v roce 1990. V roce 1997 se stal vedoucím katedry řídicí techniky, v roce 1999 pak zformoval a od téhož roku až do roku 2013 také vedl katedru kybernetiky ČVUT FEL. V současné době působí jako ředitel Českého institutu informatiky, robotiky a kybernetiky.

MARTIN OLIVERIUS

Jan Kindl (odmaturoval v roce 2017)

Povězte nám o své práci zde na IKEMu...

Naše pracoviště je nemocnicí, která je zaměřena hlavně na transplantace orgánů, ale kromě toho děláme prakticky celé portfolio chirurgie břišní, převážně se zaměřením na nádory jater, žlučníku, žlučových cest, slinivky břišní a nádory tlustého a tenkého střeva. Mimo to tady samozřejmě probíhá poměrně extenzivní výzkumná činnost - je zde jedno z nejmodernějších pracovišť experimentální chirurgie. Co se týče transplantační medicíny, tak se tady provádí transplantace prakticky všech orgánů dutiny břišní, tzn. transplantace jater, slinivky břišní, ledvin, dokonce celého zažívacího traktu, ať už v podobě izolované transplantace tenkého střeva, nebo transplantace střeva společně s játry, žaludkem, slinivkou břišní. Kromě toho zde v minulém roce začal nový program transplantace dělohy.

Myslíte, že podnět k vašemu studiu medicíny přišel během let na gymnáziu?

Určitě ne, já jsem se na rozdíl od svých sourozenců vyvíjel trochu nenormálně - nechtěl jsem být ani fotbalistou, ani policistou, ani žádnou velkou hvězdou. Já jsem se pro své povolání rozhodl už na základní škole a v podstatě už od první třídy jsem měl jasnou představu, že bych se chtěl medicíně (a optimálně chirurgii) věnovat. Gymnázium jsem bral jako cestu, která mi umožní studium medicíny a měl jsem do určité míry i štěstí, že jsem měl velmi kvalitní pedagogy na obory, které jsou s tím spojeny, tedy biologii, fyziku a chemii.

Jak vzpomínáte na své studium na

gymnáziu Ohradní?

Na to studium vzpomínám s obrovskou láskou. Já jsem studoval v období totality, a to gymnázium nejenže v té době mělo špičkovou úroveň z hlediska vzdělávání a výuky, ale díky celému profesorskému sboru si v tu dobu udržovalo i obrovskou atmosféru - jak duchovní, tak založenou na určitých humanitních hodnotách. Ačkoliv za branami ústavu byl poměrně pevný totalitní režim, tak uvnitř gymnázia bylo velmi svobodné prostředí, kde nám naši kantoři umožňovali vyjadřovat celkem svobodně naše myšlenky, aniž by to mohlo mít nějaký významný vliv na naši budoucnost.

Co bylo po maturitě?

Po maturitě jsem nastoupil na 1. lékařskou fakultu. Musím říci, že studium medicíny není úplně lehké, ale tím, že to pro mě vždycky byla vysněná meta, tak jsem to bral jako prostředek ke vzdělání a dostudoval jsem s červeným diplomem, aniž bych nějak zásadně utrpěl. Po skončení medicíny jsem nastoupil mimo Prahu v okresní nemocnici, pak jsem absolvoval povinný rok vojenské služby. Po jejím skončení jsem nadále pracoval v Mladé Boleslavi na chirurgii, kromě toho jsem jezdil se záchrankou, protože to byla taková doba básníků v Čechách, tak jsem občas musel zaskočit jako obvodní lékař některé z místních vesnic, které přiléhaly, a prožil tam všechno to, co Dušan Klein ve svém filmu tak nádherně zpracoval. Ono to zní velmi idylicky, v reálné praxi to tak idylické samozřejmě nebylo, nicméně na to mám hezké vzpomínky a z mého pohledu mi to dalo širokou základnu pro další

specializaci v medicíně. Ta dnešní medicína spěje k velmi úzkým specializacím, což je jistě dobře, nicméně já osobně se domnívám, že optimem je vytvořit si pro toto povolání nějaký širší základ – absolvovat většiny základních oborů, projít reálnou praxí. Ta vrcholná superspecializace by měla být až určitou třešničkou na dortu, protože to vyžaduje celoživotní studium a práci.

Jaké jsou vaše další cíle?

Určitě bych se chtěl nadále věnovat svojí práci, kterou mám nesmírně rád. Rád se také podílím na vzdělávání - je pro mě nabíječící učit mediky na fakultě, protože jednak je to práce, která je smysluplná, jednak to recipročně člověku přináší určité uspokojení, že na tu fakultu nadále chodí vzdělaní lidé, kteří mají zájem se v medicíně profilovat. Oproti generaci, ve které jsem vyrůstal já, jich výrazně ubývá, ten obor v dnešní době nepatří k top žádaným. To je spojeno s poměrně velkým pracovním vytížením a neadekvátním finančním ohodnocením lékařů. Ale přesto, pokud se člověku podaří si v hlavě nastavit, že finance opravdu nejsou jediná priorita v životě (a vidí ten smysl v něčem jiném), tak to považuji za obor prakticky nejhezčí.

Co byste vzkázal našim studentům?

Aby si nesmírně vážili té možnosti studovat ve svobodné společnosti, aby se nebáli vyjádřit svůj názor co nejdříve. Já si myslím, že mladý člověk má mít dostatečnou odvahu na to, aby správně zformuloval své myšlenky a řekl je nahlas. A navíc, aby si užívali život!

Co byste popřál GEKOMu?

GEKOMu bych popřál, aby jako gymnázium nadále patřilo ke špičkám českých gymnázií, což lze zajistit jedinečnou kvalitou profesorského sboru.

Doc. MUDr. Martin Oliverius

Je chirurg - transplantolog. Během své kariéry se významně zasloužil o zahájení programu transplantace tenkého střeva v České republice. Pracuje v pražském IKEMu (Institut klinické a experimentální medicíny), kde vede program transplantace tenkého střeva. Momentálně se kromě své klinické praxe věnuje také psaní odborné literatury a vyučování jak pregraduálnímu, tak postgraduálnímu.

IVAN PRCHLÍK

Klára Mastíková (4. A.)

V jakých letech jste u nás studoval?

Maturoval jsem v roce 1997 a nastoupil v roce 1990, tedy na první porevoluční obnovené víceleté gymnázium. Původně jsme měli studovat osm let, ale protože v tu dobu ještě nebyly obnoveny deváté ročníky na ZŠ, tak bylo málo látky v osnovách. Po sedmi letech jsme hrdě odkráčeli středem.

Jak vzpomínáte na studium na GEKOMu?

My jsme se ještě nejmenovali Gymnázium Elišky Krásnohorské, byli jsme prostě Gymnázium Ohradní. Na studium vzpomínám rád. Z gymnaziálního života jsem stále úplně nevyšel, protože mimo FF UK učím i na gymnáziu v Radotíně. Zním to tedy už i z druhé strany. Nejsem ten typ, co vzpomíná na své gymnaziální studium jako na něco vzdáleného.

Jaký jste byl student?

Myslím, že jsem nikomu vyučování nestěžoval. Byl jsem ale celkem komunikativní a občas jsem komunikoval i v situaci, kdy se to nečekalo. Ale doufám, že to většinou bylo alespoň trochu vtipné. Nevím však o tom, že bych kvůli svému chování měl nějaké negativní ohlasy ze strany učitelů.

Byl jste už na gymnáziu zaměřený humanitně?

Ano. Mám tedy i určité konkrétní zájmy, které do humanitních věd nespadají. S napětím jsem třeba sledoval pátrání po Higgsově bosonu. Nikdy ale nehrozilo, že bych šel něco přírodovědného studovat. A ještě výrazněji humanitně jsem byl zaměřený v posledních letech gymnázia.

Co jste na Karlově univerzitě studoval?

Vystudoval jsem dva filologické obory. Mám výhodné postavení, protože jsem filolog mezi historiky a historik mezi filology, což má tu výhodu, že se na mě všichni dívají shovívavě. Ty filologické obory jsem však šel studovat ne s výhledem na kariéru ve filologii, ale právě v dějinách antiky. Považuji se tedy za historika.

Jak jste se dostal na Karlovu univerzitu?

Vybral jsem si dva obory. Řečtinu a religionistiku. Pak jsem začínal mít pocit, že religionista vlastně nejsem. Místo religionistiky jsem si tedy přibral latinu. Mě zajímaly dějiny antického starověku, a tak jsem zkusil doktorát. Měl jsem štěstí, protože v tu dobu nás bylo velmi málo, kteří by se o tento obor zajímali. Ve chvíli, kdy tady na univerzitě bylo potřeba obsadit asistentské místo, jsem k němu měl zdaleka nejbliže.

Zavřel jste po ukončení studia za gymnáziem dveře?

Se spolužáky občas pořádáme srazy, ale čím dál tím méně často. Většinu současných přátel mám až z vysoké školy. Pokud jde o kontakty s učiteli, několikrát jsem se s nimi setkal i na plese. Bohužel po tom, co náš ročník odmaturoval, nastala taková obměna stráží, takže většina lidí, za kterými bych chodil, už byla pryč. Tyhle kontakty jsou prima, ale student má od učitelů, když je přijde navštívit, větší očekávání, než co je možné. Učitel většinou řekne: „Jé, já vás rád vidím, ale musím běžet.“ Sám to tak na svém současném gymnáziu bohužel dělám také. Učitel na studenta v tu chvíli většinou nemá čas.

Recenzoval jste Dějiny světa, které vydal Vyšehrad.

Samotný text napsali Němci. Překlada-
tel přeloží text do češtiny, ale málokdy
jde současně o člověka, který danému
tématu rozumí. Potom je dobré, aby si
český text někdo přečetl a odhalil místa,
která jsou špatně formulovaná, případně
je potřeba sjednotit podobu třeba ře-
ckých jmen. A to jsme dělali my. Na téhle
knize nás pracovalo šest. Já jsem recen-
zoval pasáže týkající se pozdní antiky
a i římských dějin. Na dějiny orientu
a další byl ale už někdo jiný.

Čeho si nejvíce ve své kariéře ceníte? Je to místo přednášejícího na vysoké škole?

Věřím, že toho, čeho si budu nejvíce
cenit, teprve dosáhnu. Dnes je potřeba,
když člověk učí na vysoké škole, aby pės-
toval vědeckou kariéru. Je potřeba psát
knihy, publikovat v odborných časopi-
sech, pokud možno v zahraničních,
a jezdit na konference. Já jsem právě
dosáhl toho, že mi vyjde článek v reno-
movaném zahraničním periodiku Klio,
které se věnuje dějinám antiky. Pokud
bych u toho zůstal, stanu se pro katedru
přítěží. Samotný ústav potřebuje co nej-
kvalifikovanější lidi, kteří jsou ve světě
známí. Ve svých osmatřiceti letech mám
ještě čas. Zatím mi publikace (i ty psané
anglicky) vycházejí jen u nás. S tím, čeho
jsem dosáhl, tedy zatím nemohu být spo-
kojen.

Bylo by pro vás významné působení na zahraniční univerzitě?

My v české kotlině nemáme takové
možnosti, jako třeba mají v Oxfordu,
například co se týče přístupu k moderní
odborné literatuře. Osobně si ale nedo-
vedu představit, že bych delší dobu žil
v zahraničí, nejsem na to typ. Musím však
usilovat o to, abych mohl mít dojem, že
mi místo na Karlově univerzitě nadále po

právu náleží, abych nemusel mít pocit, že
si ho více zaslouží někdo jiný.

Jaký je rozdíl mezi dnešními studenty a těmi před několika lety?

Rozdíl mezi mými a vašimi možnostmi
je ohromný informační boom. Má ale
i své stinné stránky. Mě fascinuje, že dnes
přijdou na humanitně laděnou vysokou
školu prváci historici a neumějí česky.
Příšerný pravopis, příšerné vyjadřování.
Říkám si, jestli jsme to neuměli líp, ale
třeba si nás jen idealizují. Na druhou
stranu jsme neměli dovednosti, které vy
dnes máte, protože byste se bez nich
neobešli. Zříkám se tedy takového srov-
návání.

Co byste našim studentům vzkázal?

Já nerad něco někomu „vzkazuji“, pro-
tože rozhodně nejsem autoritou, která
by si to mohla dovolit. Ve světě se každý
musí zorientovat a každý sám nakonec
dospěje k tomu, jak to udělat. Sám mys-
lím, že v tom je deset procent vlastního
úsilí a snahy a devadesát procent štěstí.
Čím dál tím víc mám pocit, že z devade-
sáti procent si lidi v dnešním světě věci
nezaslouží. Jistě, někdo je pracovitější,
někdo je méně pracovitý. I ta pracovi-
tost nám ale je, nebo není dána. Nejsem
nakloněn odsuzování těch, kteří v životě
„ničeho“ nedosáhli, jako že je to jejich
vina. Z velké části všechno, čeho v životě
dosáhneme, není v našich silách a není
to naše zásluha. Já jsem rád, že se mi to
v zásadě povedlo, že můžu být spoko-
jený, a těší mě to, jsem za to vděčný.
A studentům bych přál, aby se jim to také
povedlo.

Mgr. Ivan Prchlík, Ph.D

Působí v Ústavu řeckých a latinských
studií FF UK. Je Držitelem Ceny Jaro-
slava Krejčího pro vynikající absol-
venty českých vysokých škol.

EVA SALZMANNOVÁ

Anna Hrdá (VII.), Klára Hamsíková (V.)

Jak vzpomínáte na roky studia na Ohradní?

Já na studia na Ohradní vzpomínám hrozně ráda, protože myslím, že opravdu v tom mém ročníku (1972-1976) se sešlo patrně náhodou velké množství strašně zajímavých lidí, a to ve všech těch třech třídách. Byli jsme áčko, béčko, céčko - matfyz, přírodovědná, humanitní - já jsem byla v přírodovědné větvi, ale i na matfyzu bylo strašně zajímavých lidí. V naší třídě, a nemyslím jen ty, kteří jsou dneska i veřejně mediálně známí, ale i ti, kteří mediálně známí nejsou, byli (skoro všichni) výjimečné osobnosti, jak holky, tak kluci, takže ten čtyřletý pobyt rozhodně nebyl zbytečný, protože jsme tam dělali různé divadelní aktivity, které poté měly dále dalekosáhlé důsledky.

Kromě studentů vzpomínáte na některé pedagogy?

No tak vzpomínám si na některé pedagogy. Ředitelem byl pan Hřebík. Naší třídní byla paní Valentová, ale možná to spletu, Valentová učila fyziku. Pak byla paní prof. Bartáková, když jsme měli třídní sraz na Dobešce, tak paní prof. Bartáková tam byla; a učila tělocvik a ruštinu nedejbože, spíše ten tělocvik. Jezdila s námi na lyže, byla to ohromná sportovkyně. A pak byla paní prof. Nováková, ta byla na češtinu, byla velmi oblíbená, populární. Pak to byla profesorka na chemii, pak byl pan profesor Chot, ten byl na dějepis, pak byl nestor u školy pan prof. Stýblo, ten nás učil latinu a to byl myslím takový poslední záchvěv starých časů. Chodil zásadně v saku a byl to opravdu takový profesor latiny, jak ho

můžeme vidět v prvorepublikánských filmech.

Přestože jste studovala na přírodovědné části, byl na škole nějaký profesor/ka, který vás podpořil v tom kreativním oboru (jelikož jste poté studovala DAMU)?

To mě nemusel nikdo podporovat, já jsem se podpořila sama, já jsem byla docela samostatná, ale musím říct, že v tom prostředí, které v té třídě bylo, jsme se podporovali. Byl tu například student David Vávra, v jehož domě se založilo divadlo Sklep a tam jsme všichni nějakým způsobem začínali. To prostředí přirozeně k tomu divadlu tíhlo, o divadlo se zajímalo. My jsme chodili do divadel, chodili jsme do činoher, takže v tomto smyslu to můj zájem podpořilo. Ale jinak jsem podporovat nepotřebovala, já jsem se podpořila, jak už jsem předeslala, sama.

Měla jste vždy jasno, že budete působit v hereckém oboru?

Ne, to jsem neměla úplně jasno, ale ta moje cesta k divadlu byla složitá. Ačkoliv jsem byla student, nemohu říct vynikající, ale takový normální, nedostala jsem doporučení na vysokou školu. Můj otec byl vyhozený ze strany, takže jsem měla kádrový škrálop. To pro mě bylo docela zdrcující, protože jsem se rozhodně chystala, že na vysokou školu půjdu, ale nechci říct, že už na DAMU, to se pak ještě spíš vyvinulo. Takže já jsem po škole rok byla v práci a až po roce jsem se přihlásila na vysokou školu, ale sice překvapivě jsem se hlásila nejen na

DAMU, ale i na FAMU. Na FAMU jsem se dostala na obor produkce. Nechápu, jak je to možné, ale dostala. Ale i když jsem se dostala na tak exkluzivní obor, jako je produkce na FAMU, tak jsem jim tam po roce řekla, že to chci zkusit na DAMU. Oni už si ťukali na hlavu a říkali, že jsem se zbláznila, že kdo se dostane na produkci na FAMU, je prostě navždy král a já jsem se přesto rozhodla, pokusila se a oni mě na tu DAMU vzali. Takže jsem v roce 1978 nastoupila na DAMU a absolvovala jsem v roce 1982.

Byla jste vzornou studentkou, nebo jste byla spíše průšvihářka?

Nebyla jsem průšvihářka. Nebyla jsem šprtka, neměla jsem rozhodně samé jedničky, ale jak jsem byla na té přírodovědné větvi, tak to byl samozřejmě omyl. Nešla mi moc matika ani fyzika, tak ale jako ve smyslu, že jsem měla třeba trojky. Pak si pamatuju, že třeba ve čtvrtém ročníku jsem v pololetí, když jsme se blížili k maturitě, bylo to docela dramatické, nějak propadala z deskriptivní geometrie, to jsem se strašně bála - ze sklápění rovin jsem měla strach a fakt mi to nešlo. Ale že bych dělala nějaké excesy...Ty si ani nepamatuju, že by byly, tak možná, že se někdo sem tam opil na chmelu, ale to se snad už dneska nepočítá.

Přišly vám některé hodiny výrazně těžké?

Všechny technické věci mi přišly těžší. Samozřejmě fyzika, matika (deskriptivní geometrie)...To jsem i dlouho potom měla úzkostné sny, že zítra píšeme kompozici čtvrtletní a já to nevím. Takže to byl zážitek hodně intenzivní.

Co bylo na Ohradní nejlepší a co nejhorší?

Ohradní měla takové zvláštní postavení, že byla trochu stranou. Tehdy byly

exkluzivní školy, ale teď už je to jinak... Školy jako „Keplerka“ a Pork, kde je jasné, že když se tam někdo dostane, je už prakticky za vodou. Přednost Ohradní byla právě v té uzavřenosti. Ta budova je malá, taková sevřená, je na hodně zvláštním místě. Za rohem byla strašlivá restaurace, ale nevzpomínám si, jak se jmenovala. Tam chodili právě průšviháři. Takže právě si myslím, že v té sevřenosti, uzavřenosti a v jisté izolovanosti toho ústavu tkvěla jeho přednost. Vedlo to k intenzivním vztahům mezi lidmi a posléze i mezi pedagogy a tak dále.

Pokusila byste se porovnat možnosti generace vaší a té současné? Především právě na školách?

No, tak to snad chápete, že možnosti vaší a naší generace jsou nesouměřitelné. Nejenom tím, že samozřejmě vy žijete ve svobodné společnosti a můžete naprosto svobodně cestovat a můžete vyjždět do ciziny studovat a já nevím co všechno. Tak to je taková ta první rovina jasná. To, že za nás jsem se učila celé čtyři roky na gymplu angličtinu a myslela jsem si, že na konci čtvrtého ročníku jsem uměla anglicky „docela slušně“, ale neměla jsem si to kde ověřit. No a pak jsem to zdárně všechno zapoměla, protože jsem to nikdy k ničemu nepotřebovala. Byla jsem blbá a neobnovovala jsem si to a všechno jsem zapoměla, takže jako všichni lidé z mé generace neumím úplně dobře anglicky. No tak to je první věc, samozřejmě ten rozdíl ve svobodné a nesvobodné společnosti. To, že padne komunismus, si neuměl představit nikdo, ale to, že přijde internet, sociální sítě a mobilní telefony, si neuměl představit už vůbec nikdo. Takže v tomhle je vaše skutečnost a naše skutečnost tehdy prostě neporovnatelná.

Čeho si nejvíce ceníte na své kariéře?

Co si myslíte, že se vám nejvíce podařilo, po tom, co jste vystudovala?

Nevím, to nedokážu říct. Cení si toho, že jsem toho zažila u té profese strašně moc. Já jsem absolvovala na DAMU v roce 1982, takže jsem 35 let u divadla a že jsem to vydržela ve zdraví, považuju za úspěch. Jako abych vám tady jmenovala nějaké role, nebo tak, to se mi nechce, to by bylo trapné, ale zažila jsem za těch 35 let spoustu intenzivních a výjimečných setkání s mimořádnými lidmi, talentovanými, zvláštními, mnohdy samozřejmě nestandardními osobnostmi, že to je ten největší dar, který můžete v té profesi zažít. Nuda to v žádném případě tedy není.

Co byste vzkázala dnešním studentům, a třeba i na naší škole?

Co bych chtěla vzkázat? Tak hlavně - nevěřte nikomu nic, co vám vzkazuje, komu je přes 30. To za prvé. Všichni starci radí strašlivé blbosti. Takže se řiďte sami sebou. A za druhé - to vždycky starci radí a je to prostě bohužel pravda - využijte maximálně toho, že jste na škole, která vás, doufejme, baví, že je vám tolik, kolik vám je, protože prostě ono se to holt potom bude komplikovat, dramatičovat a já za sebe opravdu můžu říct, že strašně moc věcí, které člověk objeví, nebo objevuje spíš v tom věku, ve kterém je, když je na gymnáziu, tak ho pak provází celý život. Takže buďte taková ta houba, co nasává a nasává, až je úplně taková jako plná vody. Tak to dělejte. A jinak se samozřejmě vykašlete na to, co vzkazují starci.

Co byste popřála naší škole?

V dnešní době, která je tak hektická a tak rychlá, já bych popřála tomu ústavu, hlavně aby tam třeba za 50 let ještě pořád byl. Aby ho nepředělali na azylový dům - to by bylo ještě krásné - na

drůbežárnu nebo nevím na co. Aby tam prostě za 50 let - za 100, tak daleko si už netroufám koukat - za 50 let v Ohradní stálo gymnázium. To by bylo skvělé. To by byla dobrá zpráva.

Doc. MgA. Eva Salzmannová

Je herečka a pedagožka DAMU.

MARTINA SCHLEGELOVÁ

Klára Mastíková (4. A.)

Jak vzpomínáte na roky studia na Ohradní?

Bylo to pro mě zásadní období. Strávila jsem tam sedm let, poměrně dlouhou dobu, kdy se člověk vyvíjí - mezi jedenáctým a osmnáctým rokem. Hodně ráda vzpomínám na svoje spolužáky. S řadou z nich jsem v kontaktu a jsou to moji nejbližší přátelé. V podstatě se dá říct, že pro mě byli zásadnější, než spolužáci na vysoké škole. Dodneška jsem ráda, že jsem s nimi v kontaktu, protože na vysoké se člověk začne vídat s lidmi z jednoho oboru a trochu má pocit, že se točí v takovém ghettu. Kdežto na gymplu jsou různí lidé, co dělají různé věci. Je hrozně zajímavé s nimi mluvit a dostat se z toho ghetta pryč. Ale i tak spoustu věcí zapomenete. Neuměla jsem si představit, že bych zapomněla, z čeho jsem maturovala. Člověk ale zjistí, že se to překryje různými dalšími věcmi.

Označila byste se za vzorného studenta?

Myslím, že jsem nebyla vzorný student, protože když jsem přišla na gympl, zjistila jsem, že hodně lidí je tam chytřejších než já a tak jsem tu soutěž vzdala (smích). Měla jsem průměrné známky. Byli jsme hodně zaměřeni na přírodní vědy a já jsem směřovala trochu jinam. Řekla jsem si, že se s některými věcmi trochu minu a potom to tak vypadalo. Ale taky jsem neměla tu potřebu studovat tak pilně, jak bych bývala mohla, byla jsem trochu líná.

Z toho co říkáte, jste se už na gymnáziu nějak profilovala na humanitní studium.

Věděla jsem, co mě baví víc, ale že to bude divadlo, jsem nevěděla až do

čtvrtého ročníku. Nikdy jsem nehrála v žádném amatérském divadle, nechodila jsem na žádnou ZUŠku. Mě zajímala literatura, čeština. Chodila jsem do divadla a na filmy, ale neměla jsem to jasné. Uvažovala jsem, že bych šla na fildu a studovala češtinu a něco. Rozhodovala jsem se mezi filmovou a divadelní vědou. A pak se spolužačka hlásila na DAMU a chtěla, abych s ní šla v lednu na přijímačky. Říkala jsem si, že by nebylo špatné to zkusit, aby člověk věděl, jak to probíhá a tak dál. Tak jsem se přihlásila a vzali mě. Byla to teda taková náhoda, protože jinak bych skončila, předpokládám, na fildě.

Říkala jste, že působíte v Českém rozhlase. Co tam přesně děláte?

Ano, jsem slovesný režisér, což znamená, že režíruju rozhlasové hry nebo literární pořady.

Jak probíhá režie rozhlasové hry a jaké jste dělala přímo vy?

Standardně je na výrobu 60 minutové hry měsíc. Je to trochu jako film bez obrazu. Nabírají se herci, pak se dělá postprodukce, tedy vybírání záběrů, střih, montáž. Loni jsem třeba dělala Sen noci svatojánské na Shakespearovské výročí. To byl větší projekt, mělo to 90 minut. Ale jinak točím spíš současnou dramatikou. Rozhlas se hodně snaží pracovat se současnými autory. Nevím přesně, proč mě oslovili. Nejdřív jsem dělala pro Brno externí spolupráci. Pak přišla nabídka do Prahy a potom mi nabídli, abych se tam stala kmenovým režisérem.

Vy jste tedy po maturitě za gymplem dveře nezabouchla. Jak jste říkala, máte mezi bývalými spolužáky blízké přátele.

To rozhodně. My se nevidáme zase až tak často, protože dost lidí je různě po světě. Snažíme se ale držet velký sraz jednou za pět let. O půlce lidí vím dobře. Čas od času vídám docela dost spolužáků a pak mám jádro pěti šesti spolužáků, které vídám pravidelně.

A co pedagogové?

My jsme měli nejradši našeho dlouholetého pana třídního, pana profesora Malenského. To byla láska na první pohled. Měli jsme ho celých sedm let. I když si toho s námi dost užil, byl vůči nám trpělivý a vstřícný a nepamatuju si, že by na nás někdy zvedl hlas. Vždy se s ním vše dalo řešit. Pro mě ale v tu dobu bylo přeci jen zásadnější setkávání se spolužáky, než s učiteli.

Byl váš ročník spíše humanitní?

Lehounce víc lidí se, myslím, věnuje přírodním vědám. Ale třeba můj spolužák je David Dorůžka, což je jazzový kytarista a skladatel. Byli tam i lidi, co šli podobnou cestou jako já.

Jak myslíte, že jsou na tom dnešní studenti s uplatněním?

Teď je míň studentů obecně a je větší šance se na vysokou školu dostat. Když jsem šla na DAMU, hlásilo se nás 90 a vzali tři. Teď se někdy hlásí 40 lidí a berou pět. Početní šance je větší. Čím víc lidí ale VŠ má, tím je uplatnění komplikovanější. Dnes se bere, že vysoká je základ a až potom se řeší, kdo je „dobřej“. Dnes na vysokou chodí lidi, kteří by se tam dřív nedostali. Otázka je, jestli to je dobře, nebo špatně. Já jsem ráda, když se lidi vzdělávají. Zároveň ale je potřeba držet kritéria.

Máte za sebou bohatou kariéru. Co je

pro vás nejdůležitější?

Srdcový projekt je divadlo Letí. Tomu se věnuju nejdéle. Vypiplali jsme si ho. Vždycky říkám, že mám dvě děti, svoji dceru a svoje divadlo. Tam mám nejbližší lidi, jsem nejsvobodnější a můžu dělat to, co chci. Vždycky mě ale bavilo přicházet do různých kontextů. Nikdy jsem nechtěla dělat jenom jeden obor, protože nemám ráda stereotyp.

K Letí jste se dostala rovnou po vysoké škole?

Ne, ne. Po vysoké škole jsem řešila, jestli se budu vůbec divadlu věnovat. Pár let jsem byla mimo a potom jsem se shodou okolností přes svoji kolegyni Marii Špalovou dostala k Letí. Po roce jim odešel umělecký šéf a přišla jsem já. A tak už to zůstalo.

Letí se snaží reagovat na současné politické a společenské dění. Chtěla byste v něm zůstat i nadále?

Doufám, že jo, že to vydrží. Měla jsem už jednu krizi, kdy jsem úplně nevěděla, jak dál, a to je problém, když jste umělecký šéf. Ale teď mě to zase pár let baví hodně a dává mi to smysl. Máme oblíbené oblasti, které sledujeme víc, ať už kvůli jazyku, ve kterém jsme schopni číst nebo protože nám ty kultury připadají, co se současné dramatiky týče, zajímavější. Děláme hodně britskou dramatikou, ale i německojazyčnou, severské země. Věnujeme se i českým autorům. Snažíme se vyhledávat formálně odvážnější věci. Tedy texty, které hledají nové cesty, jak pro divadlo psát. Stejně důležité ale je, aby to byly hry, které jsou společensky relevantní, u kterých máme pocit, že říkají něco o světě teď a tady.

Jaká byla vaše první hra? Vidíte rozdíl ve svém režírování?

No to vidím. (smích) Jsou lidé, kteří mají od začátku výrazný režijní rukopis.

Já mám pocit, že se rok od roku zlepšuju, což je ale zase lepší, než kdyby se to zhoršovalo. Chce to čas, než se člověk věci naučí. Když si vzpomenu na to, co jsem dělala někdy zkraje, tak se divím, že jsem dostávala další práci. (smích).

A teď už máte rukopis?

Já nevím. To by musel říct někdo zvenku. Můj rukopis, řekla bych, spočívá v tom, že není nijak výrazný, vycházím pokaždé znovu z povahy textů. Teď jsem už ale pár let schopná podívat se na svoje starší inscenace, ale ty první asi úplně vidět nepotřebuju. Nebo jak co. Občas ano, něco mi i po letech přijde dobré.

Co byste vzkázala dnešním studentům?

Vzkázala bych jim, aby neztráceli čas. Tím nemyslím, aby se učili od rána do večera. Ale je zbytečné věnovat se věcem, které nic nepřinášejí. Spousta lidí v mládí jen zabíjí čas. Život je kratší, než si člověk myslí, a je potřeba žít ho naplno.

MgA. Martina Schlegelová Ph.D.

Je umělecká šéfka a režisérka divadla Letí. Věnuje se také rozhlasové režii, v současné době působí jako kmenová režisérka Českého rozhlasu. Učí také na DAMU.

KAROL SIDON

Jan Kindl (odmaturoval v roce 2017)

Řekněte nám ve zkratce, co se dělo, když jste opustil Ohradní...

Po absolutoriu na Ohradní, to byl rok 1960, jsem se přihlásil na FAMU, kde jsem šel do nultého ročníku. K tomu je nutno říct, že já jsem původně nechtěl studovat FAMU. Původně jsem chtěl dělat medicínu, ale to mi zadržela paní ředitelka, vzhledem k tomu, že jsem se velice neslavně pokoušel utéct do Německa. Po vystudování FAMU jsem rok pracoval v rozhlasu, dělal jsem dramaturga ve studiu Jiřího Trnky, v roce 1968 jsem redigoval časopis Literární listy. Tou dobou už jsem vydal svoje dvě první knížky - Sen o mém otci a Sen o mně. Koncem roku 1976 jsem podepsal Chartu 77, po čemž následovalo poměrně těžké období - byl jsem opakovaně na krátkou dobu ve vězení a nakonec jsem si dal říct a emigroval jsem do Heidelbergu. Tam jsem začal studovat na vysoké škole židovských studií a to do roku 1990, kdy jsem se vrátil do Prahy. Vzápětí jsem ale odjel do Jeruzaléma dostudovat na rabína. Od roku 1992 působím zde v Praze. Dříve jsem byl vrchním pražským rabínem, teď už jsem jen vrchní zemský rabín.

V čem spočívá funkce rabína v rámci židovské obce?

Židovská obec si volí představenstvo, které si zase na omezenou dobu volí předsedu. A to představenstvo má také právo si vybírat rabína, jemuž obec předává právo rozhodovat o věcech, které se týkají náboženství - čili vlastně výuky, vzdělávání, co se smí a co se nesmí dělat. Také je v kontaktu s lidmi, kteří se na něj obracejí se svými problémy, vyučuje, píše, připravuje si kázání. Prostě má

co dělat. Chtěl jsem tedy říct, že obec má dvě hlavy - jednak předsedu obce voleného vždycky na určitou dobu a jednak rabína, který je vlastně zaměstnancem obce. Ta je ale, dokud ho nevyhodí, nucena plnit jeho příkazy, které se týkají náboženské problematiky.

Máte nějaké vzpomínky na studium na gymnáziu Ohradní?

Vzpomínám si, že nás učili ještě takoví ti profesori ze „staré školy“. Například pan profesor Fulín, kterého jsme měli na matematiku a geometrii. To byl úžasný člověk, který si sebe sama jakožto matematika nesmírně vážil. Hned když jsme nastoupili na školu, tak prohlásil, že u něj na jedničku umí jen pánbůh a on sám. Dvojku mohli očekávat jen ti nejlepší a trojku už ti slušní studenti, mezi ty už jsem tedy patřil i já. Ovšem ne hned, vzpomínám si, že na začátku jsem měl z obou předmětů čtyřku.

A myslíte si, že studium na Ohradní vám dalo impuls k tomu co dělat dál?

Jo! Víte, tam byla jedna profesorka na němčinu a ta se snažila dělat něco mimo to, co se smí, resp. co se tehdy smělo. Například udělala pořady americké poezie. To si vzpomínám, že jsem tam říkal nějakou báseň od Langstona Hughese a bylo to hrozně fajn, protože jsme se tak něco dozvěděli o literatuře, co nebyla v osnovách.

Jaké máte plány do budoucna?

V březnu 2017 bude vycházet čtvrtý díl mé knihy (románová tetralogie Kde lišky dávají dobrou noc).

Kdybyste měl porovnat možnosti vaší generace a generace dnešních studentů...

Samozřejmě ta šíře informací, které člověk může dneska získat, je mnohem větší. O to komplikovanější ale může být: vybírat si. Například já jsem začal reálně objevovat literaturu, až když jsem se dostal na FAMU. Z toho, co my jsme se učili, si člověk obrázek o celkové světové literatuře moc udělat nemohl, takže vlastně až v tom nultém ročníku jsem byl poučen o tom, že existují básníci, jako byli Verlaine a Rimbaud, nebo třeba surrealisté. Ale z těch hodin na gymnáziu se toho člověk moc nedozvěděl.

Máte něco, co byste chtěl vzkázat našim studentům? Nějaké vaše životní motto?

Já mám jedinou věc, kterou bych mohl doporučit všem studentům. Aby využili té doby, těch hodin, kdy studují. Protože to, co člověk pochytí během hodin, už se nemusí učit sám. Když je pozorný a má zájem. Takže to chce vzbudit v sobě zájem o učení a také ctít svoje profesory. Pokud se na ně někdo kouká z patra a říká si: „Nemá smysl tě tu poslouchat, radši si budu číst pod lavicí něco, co mě baví,“ tak je to škoda toho času, který člověk vlastně profláká a pak to musí horko těžko dohánět před zkouškami.

Co byste popřál naší škole?

Minimálně dalších osmdesát let!

Karol Sidon

Je významným představitelem české židovské obce, vrchním zemským rabínem, dříve byl vrchním rabínem Prahy. Je také úspěšným spisovatelem a dramatikem. Byl oceněn Řádem Tomáše Garriguea Masaryka za podepsání Charty 77 a za disidentské aktivity během doby komunistického režimu.

IVAN ŠEDIVÝ

Vít Maršálek (4. A.)

Co vás vedlo k tomu, abyste začal studovat historii? Byl to váš nápad, nebo Vás k tomu přiměl někdo z rodiny?

Asi od čtvrté třídy jsem už věděl, že chci dělat něco s minulostí. Nejdřív jsem si dlouho myslel, že budu archeolog, kolem osmé třídy jsem měl vybraný i obor, a to zoopaleontolog, měl jsem načteno, ale zajímala mě i biologie, účastnil jsem se různých olympiád. Jediná veliká překážka však bylo to, že oba mí rodiče byli vyloučeni z komunistické strany, proto jediná cesta ke studiu byla jít na obor, kde nebylo mnoho zájemců, což byla právě větev matfyz na Ohradní, takže jsem se tam přihlásil, a i přes utrpení mé i profesorů (Mongeovo promítání mne dodnes budí ze spaní) jsem za tu zkušenost rád, protože jsem si uvědomil, že jsou i vznešenější a náročnější obory, než historie.

Vaše specializace je začátek 20. let a první světová válka. Zkoumal jste někdy historii vaší rodiny z té doby?

Ano, můj děda byl rakousko-uherský důstojník a často mi o válce vyprávěl, byl v armádě od 18 let a jeho příběh byl nestandardní v tom, že na to nevzpomínal jako na něco strašného i přesto, že mu jednou na bitevním poli přišívali patu za živa, ale jako na mejdan, který se trochu zvrtnul. Jeho nejhorší vzpomínka asi byla z posledních dnů války, kdy byl zajat Italy a každý den měli studené skopové, spíše tedy, jak to popisoval, studený skopový lůj. Tyto historky se v naší rodině vyprávěly často, takže mě do značné míry ovlivnilo i tohle.

Jaké je vaše zaměstnání?

Jsem ředitelem Ústavu českých dějin,

učím na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy. Dřív jsem dělal šéfredaktora časopisu Dějiny a současnost a ještě dojíždím učit na poloviční úvazek na Metropolitní univerzitu (katedra anglofonních studií). Velice mně to obohacuje, protože se tam učí v angličtině, a tím pádem se jí musím aktivně věnovat a zlepšovat se. Občas za mnou chodí některé kantorky a se smíchem mi říkají, abych si ještě projel ty předložky. Navíc tam nepřednáším jen o českých dějinách, rozebíráme tam mnoho zajímavých témat, například terorismus a jiné.

Jaké máte vzpomínky na gymnázium?

Jen ty nejlepší. Ze střední mám asi ty nejpevnější dlouhodobé přátelské vztahy. Je to doba, kdy se člověk mění a učí se novým věcem a já měl štěstí, že jsem měl příležitost být na Elišce. Docela se divím, že jste vybrali zrovna mě, protože v mé třídě bylo zajímavých lidí spousta a někteří by si to zasloužili určitě víc. Ta škola měla cit pro náš rozvoj. Je o tom dokonce román, napsaný mým spolužákem, který jsme i namluvili do audio verze.

Z čeho jste ještě maturoval kromě dějepisu a povinné matematiky?

Ještě z ruštiny a češtiny, myslím.

Vašeho syna jste tedy přihlásil na stejnou školu díky dobrým zkušenostem?

No on si ji hlavně sám vybral (tedy aspoň doufám), ale myslím, že ve srovnání s jinými gymnázii tehdy nebyla tak náročná jako za našich časů.

Čím se zabýváte kromě historie? Děláte

například nějaký sport?

Sport není úplně to pravé slovo. Ve volném čase se pokouším máchat mečem-dělám už delší dobu kendo, samozřejmě po té padesátce to má nějaké limity, ale naplňuje mě to, že jsem schopen celou hodinu a půl trénovat s podstatně mladšími lidmi.

Takže máte určitý vztah k orientu.

Ano, v Číně jsem vyrůstal, v dětství jsem uměl čínsky pomalu lépe než česky, jedna z mých nejoblíbenějších knížek je Opičí král, doma v Čechách jsme potom hodně vařili čínská jídla (ze surovin, co se daly za socialismu sehnat). Vzpomínám si, že když se k nám domů přišla představit moje první žena, tak jsem se jí hned ptal, jestli umí jíst hůlkami, a vůbec mě nenapadlo, že jsou i lidé, co hůlkami jíst neumějí, takže to dětství na mě mělo veliký vliv.

Stiháte se přes všechny starosti a pracovní povinnosti věnovat i historii jako takové?

Teď moc ne, spíš mám teď rozmyšleno spoustu věcí, co bych chtěl dělat, ale čas na to není. Máme s ženou připravené nějaké projekty, co se netýkají našeho oboru, ale jak říkám, nedá se to stihnout. Sem tam napíšu nějaký článek nebo příspěvek, ale té manažerské práce je moc.

prof. PhDr. Ivan Šedivý CSc.

Je ředitelem Ústavu českých dějin na FF UK.

MARTIN ŠTOLL

Anna Hamsíková, Anna Hrdá (VII.)

Jak vzpomínáte na studium na Ohradní?

To je na celý den, co bych vám vyprávěl. Když jsou studentský srazy, tak to si vždycky vyprávíme do rána. Považuji to za jedno z mých nejhezčích životních období, protože já jsem vlastně na gymnáziu zažil revoluci – tu změnu režimu. To přišlo v mém životě v naprosto ideálním okamžiku zrání. Když je vám šestnáct, sedmnáct, tak hledáte nějaké vzory, hledáte jak se ve světě orientovat. A když vyrůstáte ještě v komunismu... Já jsem ještě v prvním ročníku vstoupil do svažácké před-organizace (RADIM) a v okamžiku, kdy přišla revoluce, to všechno padlo. Najednou se ukázalo – což je pro naši generaci myslím skvělé – že je všechno jinak, než se říká, že není jen jedna strana a jedna pravda. Taková situace Vám osvětlí i charaktery učitelů, najednou se ukáže „kdo je kdo“. Třeba pan učitel Pavel Máša, který u vás už dávno není, byl první, kdo začal organizovat studentskou stávku, trikolóry, a když pak byla generální stávka a šlo se na Václavák, on nás tam vedl s transparentem „Ohradní“. Pak byli zase druzí, kteří se jen tak připrcaťele koukali, že ještě uvidíme, jak to dopadne, a ještě jiní zakazovali ty trikolóry nosit. To byla skvělá zkušenost

A já jsem si tehdy začal kupovat všechny noviny, které byly na trhu. Mě fascinovalo, že o jedné věci se dá psát různě, i když vám se to dneska zdá jako samozřejmost. Naučil jsem se zajímat o věci veřejné, viděl jsem pedagogy, viděl jsem energii studentů a otevřely se úplně nové obzory. Ve druhém ročníku, v rámci angličtiny, přijela americká lektorka Lynn Taliento - to bylo ještě před

rokem absolutně nemyslitelné, aby přijela na návštěvu, natož aby nás učila. Okamžitě jsme se do ní všichni kluci zamilovali (teda co vím já, já teda určitě), začal jsem se učit anglicky jako blázen, až jsem to nakonec dotáhl ze čtyřek a pětěk na dvojku z maturity. Pan profesor Jedlička si asi dodnes myslí, že to byla jeho pedagogická zásluha, ale byla to láska, co mou angličtinu zdokonalila. To víte, u všeho je nejdůležitější motivace.

Nejlepší na Ohradní bylo, že to byla taková rodinná škola. Já jsem vlastně pak procházel podobnými školami, na FAMU v ročníku bylo čtyři, pět lidí. To se všichni i znáte a i dobře se vám paří v hospodách a tak dále. Na gymplu byli vždycky nejlepší ti lidé. Například náš třídní, Petr Třeštík, který byl „táta“- parťák a byl pro všechny možné vylomeniny, jezdili jsme na cyklovýlety, na lyže, na vodu – zkrátím to: neletěli jsme jenom balónem.

Škola by podle mě měla ponoukat k možnostem, které existují. Když je člověk režisérem, může uplatnit spoustu zájmů, které má, a to všechny najednou – já jsem se bál, že si budu muset jeden vybrat, říct si, že teď budu dělat jenom jedno. V této profesi můžu dělat všechno. V dokumentárních filmech je všechno: od hudební kompozice, přes faktografii, fotografii, chodíte do archivu, setkáváte se s lidmi, dostáváte se do prostředí, do kterých byste se normálně nedostali, to je prostě taková univerzita života.

Co byste vzkázal studentům přímo na Ohradní?

Ať se co nejrychleji, pokud možno, najdou. Ať se otevrou všem pozitivním

impulsům, které přicházejí. Těším se, že za pětadvacet let budou s Vámi Vaši následovníci dělat rozhovor jako s významnými absolventy.

prof. MgA. Martin Štoll Ph.D.

Je režisér, scénárista, kameraman a dramaturg dokumentárních filmů. Pro ČT zrežiroval 55 autorských dokumentárních filmů. Byl také rektorem Literární akademie (soukromé vysoké školy Josefa Škvoreckého). Věnuje se i nakladatelské činnosti a působí na Fakultě sociálních věd UK.

PETR VAKOČ

Matěj Skuhravý (VI.)

Jak vzpomínáte na roky studia zde na Ohradní?

Já na ně vzpomínám hrozně rád, byl to určitě skvělý čas tady, měl jsem to ve finále dost jednoduché, protože mi tady učitelé a pan ředitel vyšli hodně vstříc, takže to nijak nenarušilo můj trénink a měl jsem pro něj skvělé podmínky. Měl jsem velmi rád atmosféru na této škole proto, že je taková malá, všichni se tu znají, všechno je tady blízko. Bylo to skvělých osm let. Hrozně rád na to vzpomínám a jsem rád, že mi zde všichni umožnili naplno se věnovat sportu.

Jak byl v té době časově náročný trénink?

Hlavně v posledních letech jsem měl individuální studijní plán, většinou jsem končil školu o půl druhé, nemusel jsem chodit na odpoledky, takže jsem měl čtyřikrát týdně trénink po škole, kdy jsem odcházel ze školy po obědě a pak jsem trénoval odpoledne od 3 nebo od půl čtvrté do 6 do 7 hodin. Akorát to vycházelo, že jsem šel ráno do školy, ze školy na trénink, z tréninku jsem se dostal kolem 7. nebo 8. hodiny, udělal jsem si úkoly - a další den zas. Byl to takový kolo-toč, ale mně to vyhovovalo. Byl to takový systém, měl jsem to všechno naplánované a jeden den v týdnu jsem pak měl volnější, že jsem třeba zůstal déle ve škole nebo doháněl to, co jsem potřeboval dohnat.

Dá se říci, že podnět k vaší kariéře vychází z doby vašeho studia zde na Gymnáziu Ohradní? Třeba schody zde ve škole mohly být zajímavé...

Tak určitě ano, třeba v pondělí jsme měli první hodinu ve čtvrtém patře, další pak v přízemí, třetí zas ve čtvrtém, takže jsem neztrácel fyzickou. Měl jsem tréninkovou fázi hned po ránu (směje se). Určitě zde hrál roli ale ten faktor, že mi zde umožnili individuální studijní program, což mi určitě pomohlo v tom stát se pak profesionálním cyklistou. V tomto směru to vliv mělo.

Byl jste vzorný student nebo průšvihář, byl-li na to čas?

Myslím, že jsem byl vzorný student, co se týče studijních výsledků. Vždy jsem se snažil, abych měl dobré známky a naučil se to, co měl, i když jsem toho spoustu zameškal. Jinak třeba na školních výletech sem tam nějaký průšvih byl.

Vzpomínáte zvlášť na nějaké profesory?

Hodně vzpomínám na naší třídní, paní Škvorovou, jejíž syn v té době také jezdil na kole, takže mě ve sportu hodně podporovala a pomáhala mi s individuálním studiem a hodně mi tím studium ulehčila. Pak vzpomínám na pana ředitele, který mi hodně vyšel vstříc a stejně tak paní profesorka Třeštíková a Schwarzová, které jsem měl po většinu studia na matematiku a na češtinu. Ty mi umožnily studovat takto vlastně dálkově, zejména pak poslední ročník, kdy jsem tu byl minimum času a třeba s paní profesorkou Třeštíkovou jsem přes léto dodělával testy, které jsem nestihl dodělat. V posledním ročníku jsem pak uzavíral klasifikaci dříve, protože jsem potřeboval odjet. Takže toto jsou asi profesori, které jsem stál nejvíce sil a kteří mi pomohli zde vystudovat.

A samozřejmě pan profesor Kalousek, který to sledoval a podporoval.

Jak se v tomto tempu a záprahu dala zvládnout maturita?

Já jsem na maturitu měl výbornou přípravu, protože v posledním ročníku jsem již v březnu odešel do švýcarského týmu a vlastně jsem tím pádem uzavřel co nejvíce známek již v březnu, ačkoli jsem maturoval až v půlce května. Většinu věcí jsem se naučil již dopředu a poslední měsíc a půl jsem již nechodil do školy. A i když jsem měl hodně tréninků a závodů, tak jsem měl vlastně dlouhý svaťák, kdy jsem měl naplánovanou otázku za den.

Je vidět, že jste toho měl opravdu hodně. Neměl jste někdy pocit, že si musíte vybrat?

To ne. To jsem vůbec neměl. Tento pocit jsem měl až na vejšce, protože zde mi škola vyšla hodně vstříc, na rozdíl od vejšky, kde nebylo možné si domluvit individuální přístup. Až tam jsem si uvědomil, jak moc mi to bylo zde na gymplu ulehčeno.

Zabouchl jste po maturitě úplně dveře, nebo jste se ještě vrátil na nějakou akci, třeba festival?

Po maturitě jsme měli školní výlet, který jsme si uspořádali sami na Slapech, podobně jako poslední dva roky. To bylo fajn a pak jsem se ještě někdy stavil na x-mass party a byl jsem párkrát na plese, když mi to vyšlo. Ještě se občas potkávám se spolužáky.

Jakou roli hráli ve vaší kariéře rodiče? Jak vás podporovali ve sportu a ve škole?

Hráli velkou roli, když jsem byl malý, když jsem začínal. Stálo je to hodně času a úsilí, ale od patnácti, když jsem přešel

do Dukly, už to bylo lepší. To už jsme toho hodně objeli s týmem. Ale podporovali mě vlastně až do teď, než jsem se stal profesionálem. Podpora byla velká i pár let po škole, kdybych se tím neuživil. Jejich podpora byla velká jak materiálně, tak hlavně psychicky. Bez psychické podpory rodičů bych se dodnes neobešel.

Nebylo vám někdy líto, že vám po škole a tréninku nezbyval žádný volný čas?

Líto mi to bylo, to samozřejmě ano. Třeba že jsem přišel o hodně společných akcí. Snažil jsem se alespoň něco stihnout, alespoň jezdit na školní výlety. S těmi lidmi jsem se moc nevídal kvůli tomu, že jsem moc nebyl ve škole. Spojit školu a trénink bylo ještě v pohodě, ale tohle už jsem nestíhal. Určitě jsem přišel o hodně legrace, ale měl jsem sen stát se cyklistou, a tak jsem to vydržel. A když byl čas, tak jsem se akcí zúčastnil. Pro sportovce je tohle asi nejtěžší část. Na druhou stranu jsem měl dobrou partu v týmu, takže to mi to trochu ulehčovalo. To je jeden z důvodů setrvání u sportu.

Co je váš největší kariéerní úspěch,

To, že jsem se dostal na olympiádu a na Tour de France. To byly moje největší cíle, které se mi splnily loni. K tomu ještě spousta nádherných výsledků, například když jsem vyhrál mistrovství republiky nebo přivezl medaili z mistrovství Evropy U23, díky které jsem se dostal do profesionálního týmu.

Máte nějaké další cíle?

Určitě některé jednodenní závody. Dále bych chtěl vyhrát etapu na Tour a mistrovství světa.

Na kterých závodech se můžeme těšit na vaši účast?

Letos to bude Strade Bianche, který se z části jede po šotolinách, italský etapový

závod Tirreno-Adriatico, který patří mezi deset nejprestižnějších závodů na světě, a potom jsem v širším výběru na Tour de France. Ale to budu vědět až později. Letos bych měl jet buď onu Tour, nebo Vueltu, což je poslední třítydenní závod.

Máte nějaký oblíbený závod?

Třeba hned Strade Bianche či Brabant-ský šíp, což je závod v Belgii.

Je něco, co byste vzkázal studentům, A speciálně těm na Ohradní? Nemusí to být nic hlubokého, oni by to stejně nepochopili...

Studentům bych vzkázal, ať se nebojí jít za svými sny, že je to možné. A těm na Ohradní, že tahle škola je skvělá a že doufám, že to tak zůstane.

Co byste vzkázal speciálně sportovcům na této škole?

Tak především, že tahle škola jim vyjde maximálně vstříc, a aby dělali svůj sport naplno, ale nikdy na úkor školy. Dá se to zvládnout, a pokud se lidé snaží, škola jim maximálně vyjde vstříc, takže se dá dělat naplno obojí, pokud se na to člověk nevykašle a dělá pro to všechno. Není potřeba kvůli sportu školu flákat.

Petr Vakoč

Je profesionální cyklista jezdící za belgický tým Omega Pharma-Quick Step. Získal druhé místo na Mistrovství Evropy v silniční cyklistice v kategorii do 23 let.

DAVID VÁVRA

Rudolf Mašata (VIII.)

Jak vzpomínáte na roky studia na Ohradní?

Docela intenzivně. Byly to pro mě dost rozhodující roky, které u mě a u mých přátel formovaly názor na celý svět a na život. A vlastně tam vzniklo i divadlo Sklep, čili je to docela silné.

Co nějaký průšvih? Našel by se, nebo jste byl vzorný student?

No ano jistě. Byla řada třídních a ředitelských důtek.

Já jsem slyšel historku, jak jste převrátili nějakou sochu na brigádě.

No převrátili. My jsme ji přímo rozbili. To byla taková sádrová socha, kterou jsme nesli do postele jednomu našemu spolužákovi a přitom, jak jsme mu ji nesli, jsme ji zničili. No a potom jsme ji nainstalovali z těch střepů do jeho postele! Nebo jsme ještě během toho večera stihli taky pořvát po okolí hesla z jednoho filmu: „Dejte nám zbraně! Dali jsme si na ně!“, načež nás pak slyšel nějaký místní předseda KSČ, který nás pak udal. Naštěstí teda naší paní profesorce a ne policii. Vlastně paní profesorka tam byla teprve krátce a my jsme ji už po dvou měsících téměř přivedli do problémů.

Dá se říct, že podnět k vaší další kariéře pochází z doby vašeho studia na gymnáziu v Ohradní?

Já nevím, jestli to je kariéra. Ono to je všechno vlastně omyl. Jestli kariéra je ten omyl, tak ano. Všechno to je šťastný, požehnaný omyl. Prvním impulsem bylo několik náhodných setkání. To, jak jsme se tam setkali, tak, jak se nám to podařilo,

to byl vlastně potom základ pro vznik Sklepa. To je z toho období a především to je pak z toho uvažování na gymplu, který nám v rámci nějakých úzkých mantinelů, které byly vlastně dané normalizací, dával určitou svobodu, kterou nám šikovně náš pan ředitel pod rouškou angažovanosti vlastně ponechal. Měli jsme tam vlastně podstatně svobodné, inspirativní a tvůrčí prostředí.

Zabouchl jste po maturitě za sebou dveře, nebo jste na školu občas zavzpomínal?

Zavzpomíná si člověk vždycky, protože myšlenky přicházejí nezávisle na jeho vůli. Navíc tam byla spousta komických situací, na které si člověk taky vzpomene, a historky, které se pořád omílají a nevytrácejí se z paměti. A vlastně já jsem tam byl taky několikrát pozvaný na besedy.

Školou prošlo za ty roky mnoho studentů, ale také hodně pedagogů.

Zavzpomínáte na některé?

Tak na koho si samozřejmě vzpomenu, je pan ředitel. Potom si vzpomenu na tělocvikáře pana Brycha, který nás přivedl k softballu. To bylo docela cenné v té době, v tom byla taky určitá svoboda. Pak paní profesorka Bartáková, která učila ruštinu. Paní profesorka Hrušková, profesorka Dewetrová.

Pokusil byste se porovnat možnosti generace vaší a té současné? Pokud to vůbec jde!

My jsme to měli daleko jednodušší. My jsme měli velice jednoduchého nepřítele. A v mládí je velice důležité se formovat

proti něčemu, protože to je jakoby doba vzdoru. A když máte jako vzdor nějakého lehce směšného, nablblého bolševika, tak to jde jednodušeji než teď, kdy to je s tou svobodou a demokracií komplikovanější. Čili my jsme to měli jednodušší a přímočařejší. Na druhé straně to u nás ovšem vedlo k nějakým mantinelům, protože jinak bychom třeba byli i v kriminále. Takže dneska mají mladí lidé víc možností jak pracovat s tou svojí svobodou a mají i možnost víc poznávat jiné kultury. Mladí lidé mají dneska více otevřené dveře a mohou si vybrat třeba místo ke studiu v zahraničí a nejsou zatíženi totalitou jako my.

Čeho si ceníte nejvíce ve své kariéře, co se vám skutečně podařilo?

Zase. Cíl, kariéra, splnění snu? Nevím. Byl to krásný, šťastný, pozitivní život, ale jestli někdo něčeho dosáhl, tak on sám to přece nemůže posoudit, ne? Vždyť přece on neví, čeho dosáhl. To musí posoudit jiní. Takže já sám to vůbec nevím. To je otázka pro někoho jiného. Ale jinak přes všechny omyly a chyby, které jsem v životě udělal, bych řekl: „Ano, ještě jednou stejně.“

Jaké máte další cíle? Nějaké sny?

Tak ten nejlepší sen je realita, která právě je. Čili nemám nějaké sny, aby to bylo jinak, než je. Takže tak, jak to je, je to krásné.

Co byste vzkázal dnešním studentům?

Co speciálně těm na Ohradní?

Aby si nesmírně vážili svobody a aby za tu svobodu, kterou oni mají jako samozřejmost, bojovali a nenechali si ji vzít. Každá generace si musí svoji svobodu vybojovat a chránit si ji. Tak ať jsou obezřetní.

Co byste popřál Gekomu?

No, ať zůstane stejnou značkou, protože ten gympl si prošel několika věky, ale i přesto to pořád zůstalo stejné, tak aby tedy zůstal stejnou značkou. Ať vydrží do budoucna.

akad. arch. David Vávra

Je architekt a herec. Je jedním ze zakladatelů divadla Sklep.